Ára 1 forint

XIII. évfolyam 10. szám.

1957. április 25.

Ludas Matyi

Várnai György rajza

— Még három riport és hálószobánk is lesz...

Nem birták tovább a macerát

Szegő Gizi rajza

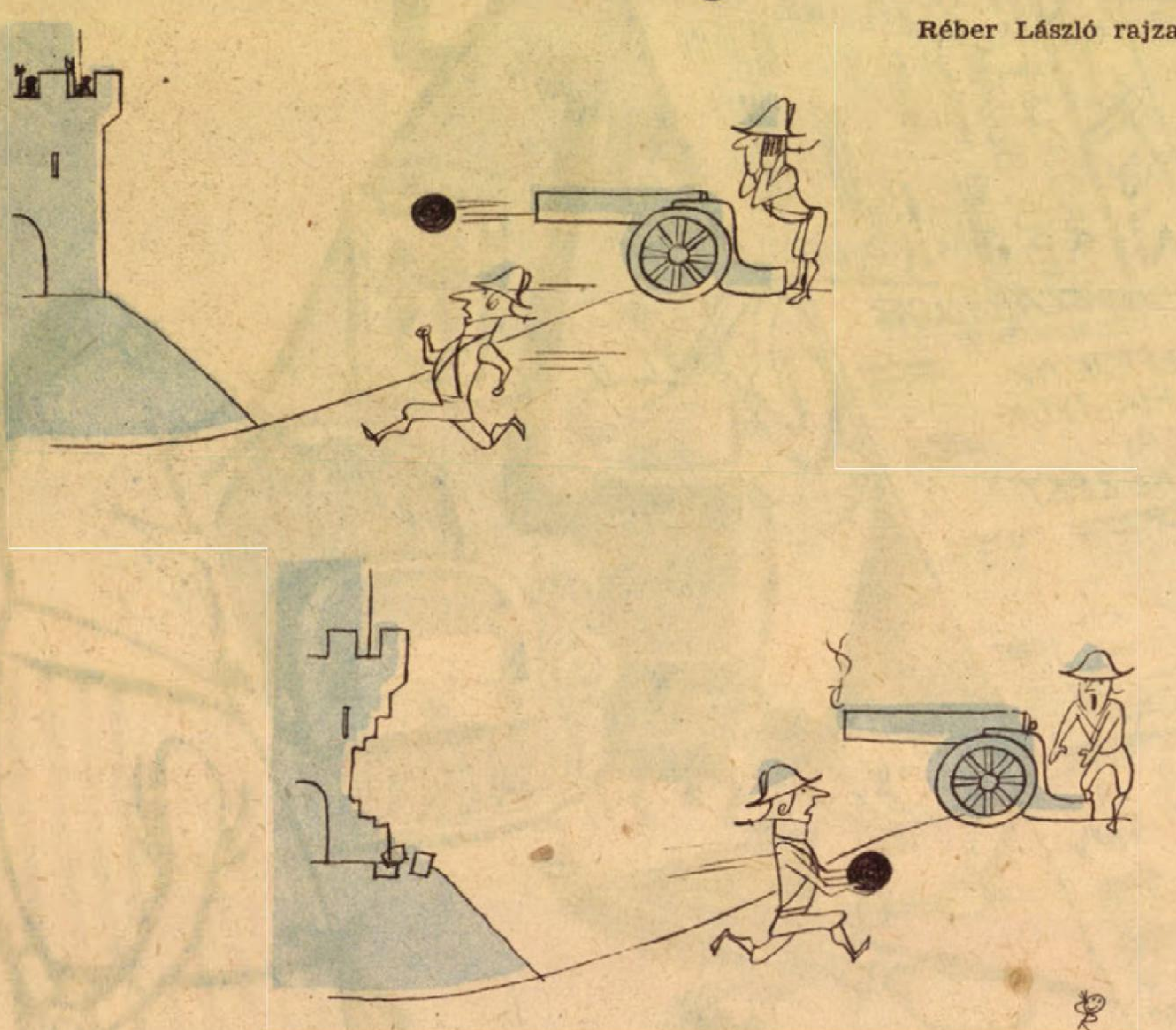

— Engedjen át minket! Magyar disszidensek által kiszekírozott szegény osztrákok vagyunk . . .

Takarékosság

Réber László rajza

Egy férfi a sok közül

FÉRFI *(zavartan):* Bocsánat, kartársnő, ha netán tolakodásnak tetszene a kérdésem, de higgye el, nem ok nélkül kérdezem . . . Ön férjezett, vagy hajadon?

NŐ *(szemlesütve):* Hajadon vagyok.

FÉRFI *(még zavartabban):* És . . . és . . . hogyismondjamcsak . . . Független nő?

NŐ: Nincs senkim, uram. Még nem találtam férfit, aki méltó lett volna a . . .

FÉRFI: Nagyszerű! De rokonai csak vannak?

NŐ: Nincsenek, uram. Árvalány vagyok, a szüleimet nem is ismertem . . . Békéscsabáról jöttem fel Pestre, ott volt egy hajadon nagynéném, de az húsz évvel ezelőtt meghalt.

FÉRFI *(boldogan):* Valóban? Csodálatos . . . Azt hittem, ilyen nem is létezik.

NŐ *(szemlesütve):* Létezik, uram. Amint látja, létezik.

FÉRFI: De . . . barátnői csak vannak! Iskolatársnői, kedves szomszédai . . .

NŐ: Nincsenek, uram. Az iskolatársnőim Békéscsabán vannak, már nem is emlékszem rájuk. Szomszédaim sincsehek, egy kertes házban lakom, két kilométeres körzetben nem lakik senki . . .

FÉRFI *(majd elolvad a boldogságtól):* Hihetetlen.

NŐ *(szerényen):* Pedig így van, uram. *(Várakozóan néz rá.)*

FÉRFI *(a meghatottságtól remegő hangon):* Nos hát, ön az, akit kerestem. Hónapok óta keresek valakit, aki olyan, mint ön, de most már vége a keresésnek, mert megtaláltam, akit kerestem . . .

NŐ *(remegő hangon):* Feleségül akar venni, uram?

FÉRFI: Hogy jut eszébe? Csak itt fogok állandóan vásárolni, ebben az üzletben, ahol ön kiszolgál és itt is csak önnél, mert önnek nincsenek rokonai, barátai, iskolatársai és szomszédai, akiknek odaadja előlem a hiánycikkeket . . .

Gergely Miklós

Egy könyöklő élete

Szür-Szabó József rajza

S akkor azt mondta...

Kalotai volt a tizenhetedik hozzászóló.

— Nem tudom, hogy Panzler kartárs emlékszik-e arra, mit mondott tavaly április tizennegyedikén, azon az esős vasárnap estén, hazafelé menet a Szomjas Ökörből? — kezdte el halkan, finoman Kalotai, gúnyos mosollyal az ajakán. — Lehet, hogy Panzler kartárs már elfelejtette, de én nem felejtettem el, hogy mit mondott. Azt állította a főosztályvezetőről, hogy annyit ért a szakmához, mint hajdú a harangöntéshez. Emlékszik már Panzler kartárs?

A kérdezett püspöklila fülekkel, sápadtan vergődött a helyén és válaszolni akart, de Kalotai nem engedte szóhoz jutni.

— De ez még semmi! Én arra is emlékszem, hogy mit mondott Panzler kartárs huszonnyolc esztendővel ezelőtt a Lövölde tér és a Király utca sarkán. Lehet, hogy ő már nem emlékszik, de én igen. Panzler kartárs kijelentette, hogy a kormányzóné csinos asszonyka és kacsintott egyet. S arra is tisztán emlékszem, hogy mit mondott Panzler kartárs Bismarckról 1873 augusztus tizenkettedikén, délután félötkor az Angol királynő szálló előtt. Panzler kartárs megfogta a redingotom kihajtóját és szivarjából orrom alá pöfékelve, azt bizonygatta, hogy hazánknak egy Bismarckra volna szüksége. Erre sem emlékszik, Panzler kartárs? Na jó. De talán emlékszik, hogy mit mondott Austerlitznél, amikor együtt feküdtünk egy rekettye-bokor alján. Erőltesse meg egy kicsit a memóriáját. Panzler kartárs arra akart rávenni, hogy pucoljunk meg Napóleon gránátosai elől. Szó szerint idézem: „Komám, nem vesszük fel a nyúlcipőket?" Mondotta, vagy nem mondotta? Tisztán emlékszem arra is, hogy mit mondott a bécsi Burgban Mária Terézia császárnőnkről. Félrevont egy ablakmélyedésbe és ott hangosan vén csoroszlyának nevezte Mária Teréziánkat. Igen, még most is a fülembe csengenek szavai. Én jól emlékszem kérem. Nagyon jól emlékszem, még akkor is, ha Panzler kartárs nem akar rá visszaemlékezni. Arra sem emlékszik, hogy a mohácsi vész napján, alkonyattájban, mit mondott a fővezéri sátor mögött? Csodálom, Panzler kartárs, nagyon csodálom. Azt mondotta, hogy: „Frász az egészbe, én nem csinálom tovább, hazamegyek!" Aba Sámuelről úgy nyilatkozott, hogy .... hoz .... be ...... rá ..... le ..... És amikor bejöttünk a Vereckei szoroson és én rászóltam, hogy mit tolakszik annyira, azt felelte, buzogányával hadonászva, hogy bujjak Árpád apánk tigrisbőrös kacagánya alá. Nem emlékszik rá? Érdekes! Pedig én még arra is emlékszem, hogy ő egy csukaszürke kancán ült, én meg egy hóka-lovon és a nap éppen lebukott a Kárpátok felett. Panzler kartárs azonban nem emlékszik. Nagyon-nagyon érdekes ... Erőltesse meg egy kicsit az emlékezőtehetségét! ...

Panzler kartárs kidülledt szemmel, görnyedten hallgatta a kiabáló, ide-oda ugráló Kalotait. Agya minden eresztéke recsegett-ropogott, a füle zúgott, a szíve robbanás előtt állott. S aztán egy furcsa ködkép bontakozott ki előtte, Kalotait látta maga előtt, talpig szőrösen, egy óriás-fa tetején, amint az öklét rázza és azt üvölti:

— Gu ... ha ... bo ... bo ...

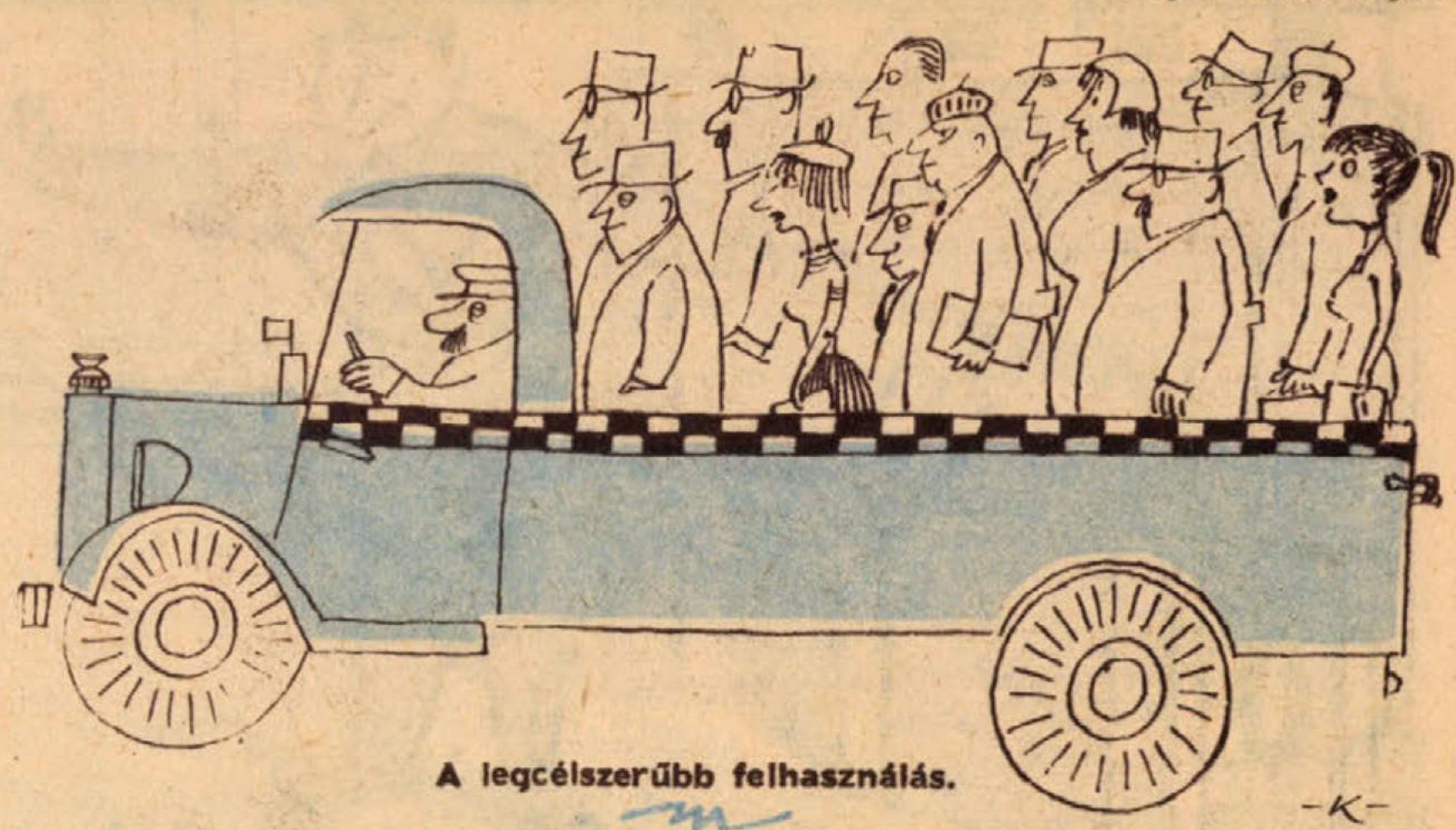
Ami magyarul annyit jelent, hogy:

— Jól vigyázz, Panzlerkám! ... Egyszer még visszafúrlak!

Mikes György

Tehertaxikat állítanak forgalomba

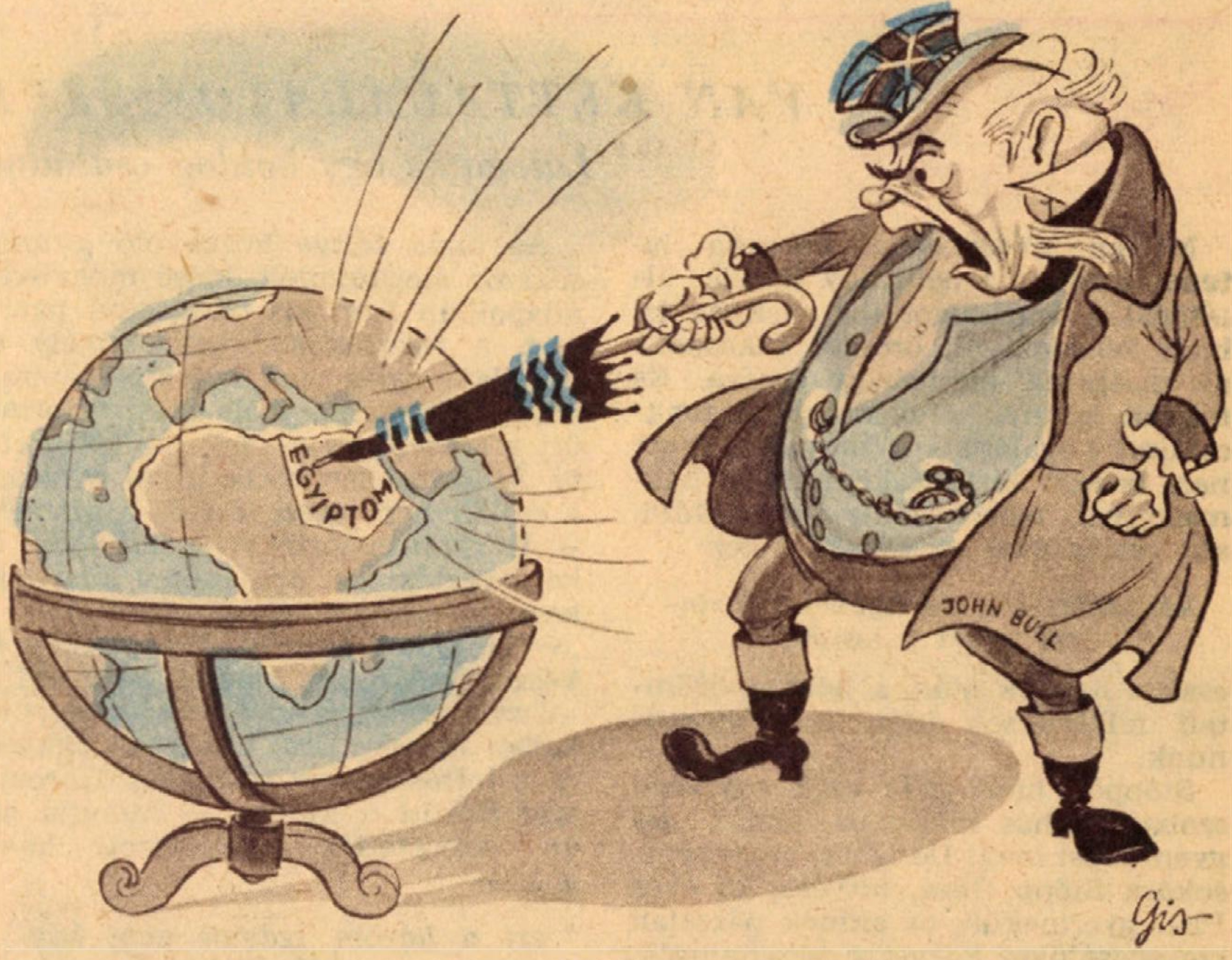
Kaján Tibor rajza

A legcélszerűbb felhasználás.

Mérges öregúr

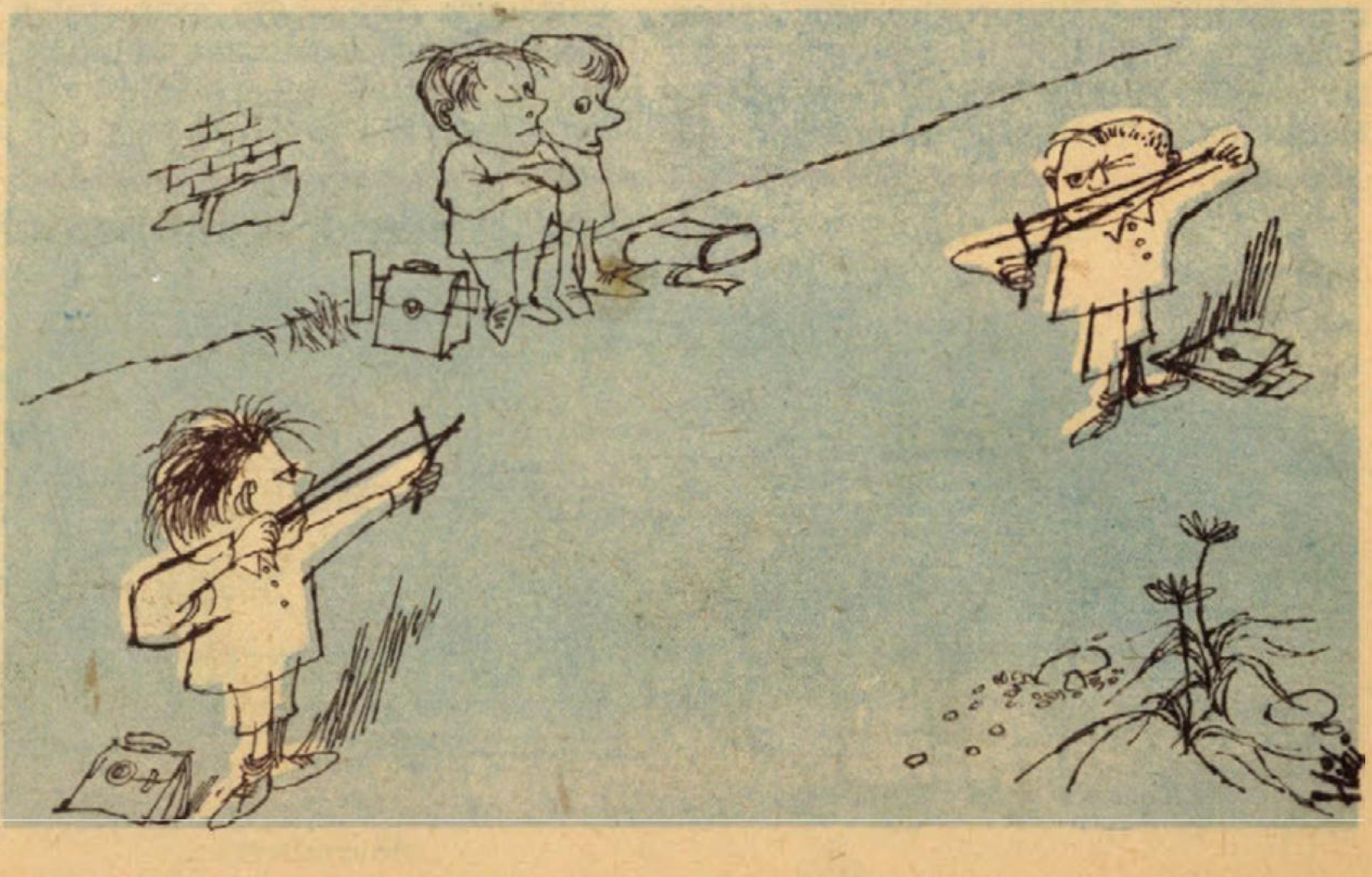
Szegő Gizi rajza

— Hát ezek az egyiptomiak egyáltalában nem tisztelik a hagyományt? Saját maguk akarnak dirigálni a saját területükön?!

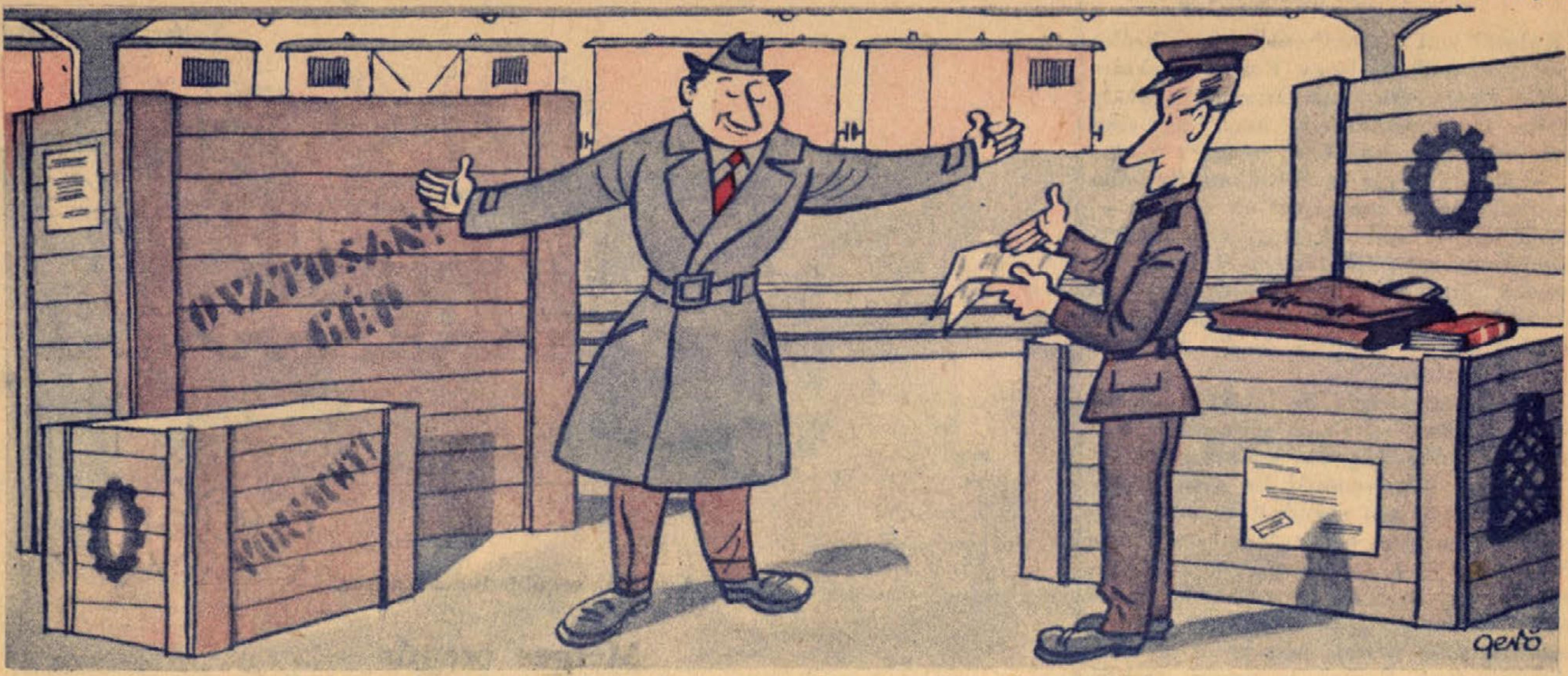
Lovagias ügy

Hegedűs István rajza

Érthető

Gerő Sándor rajza

Vasutas: De kérem, itt dupla értékre van biztosítva az áru!
Gyárigazgató: Stimmel. Nekünk is duplába került...

VAN KÉTTALÁLATOS SZELVÉNY!

Látogatás egy boldog családnál

Milyen tréfáskedvű Fortuna istenasszony! Ha neki úgy tetszik, ellátogat a legeldugottabb viskóba is, hogy boldogságot, örömöt fakasszon az ínségesek elcsigázott arcára. És milyen könnyű a boldogságot megtalálni! Legalábbis a másokét. Mert nem is kell kérdezősködnünk a házmesternél, merre lakik Stöpp Géza, aki családjával az elmúlt héten

kéttalálatos szelvényével 9 forintot nyert a lottón,

csak a hangok után, a boldog, örömteli felkiáltások után kell igazodnunk.

Stöppék most még csak egyszerű szoba-konyhás lakásban laknak négyen. Most még! De lehet, hogy nemsokára Stöpp Géza, hitvese, 13 éves Pisti gyermekük, és akinek páratlan szerencséjüket közvetve köszönhetik, a 2 éves Lilike, elköltöznek innen. Egyelőre csak rafinált ízléssel berendezett konyhájukban ültetnek le, szégyenlősen törölve le a port (talán máris aranyport...) székükről. Sokan vagyunk a konyhácskában, akik a nagy hírre összeseregléttünk, csupa boldog, reményteli, megelégedett arc, itt van a Filmhíradó, a Televízió, a Rádió és a Technika képviselője is.

Az anya féltve húzza elő a már sokszor megszemlélt, kissé megviselt állapotban levő kis rózsaszínű papirost, a nyertes szelvényt, amely a hét elején még csak 3,30-at ért, mint bármelyik szelvény, de most 9 forint üti a szerencsés család markát érette. Áhítattal jár körbe a kis papiros, a család nem veszi le róla a szemét.

— Hogyan is történt? — kezdődik a kérdezgetés. Az apa szeme fényleni kezd a visszaemlékezés lázától.

— Tulajdonképpen a kis Lilikénknek köszönhető a két találat — mondja — az ő csöpp, a világmindenség titkaiból mitsem értő ujjacskái böktek rá a lottószelvény számaira. Háromszor bökött a kicsike — mondja az apa szeretettől elfátyolozott hangon —

ezt a három számot nem húzták ki!

Csak a másik kettő nyert, az én születési évem első és utolsó száma.

— És mire fordítják a tömérdek pénzt? — kérdi egyikőnk. Istenem, 9 forint! Az elképzelés forrásának valóságos Niagarája csap fel a kérdés nyomán. A zuhatag árjában napilapok, fagylalt, cigaretta és villamosvonaljegyek képei szöknek fel, amelyek ma még talán elérhetetlenek egyes dolgozók számára. A józan Stöppné vágja el a kérdés-okozta várakozás ünnepélyes csendjét.

— A fele összeget, 4,50 forintot, a takarékban hagyjuk! — mondja higgadtan. — És a többiért mit veszünk? Az uram

motorbiciklit szeretett volna venni

már régen magának. Hát most — simogatja meg szeretettel párja fejét — vehet magának 10 darab Kossuth cigarettát. Akár lágymányosit is, igaz, apukám?! — évődik kacarászva a hangja. — Én már régen vágytam

családi házra, új bútorokra, öltönyökre.

Most mindenesetre veszek magamnak egy Nők Lapját. A kis Lilike is kap mindent, amit csak megkíván, mégha öt deka savanyúcukorról is lenne szó. A 13 éves Pistikét pedig felvilágosítjuk a szexuális élet titkairól, ez is telik a 9 forintból!

Lábujjhegyen távozunk. Mögöttünk a lázas tervezés örömzaja hallatszik. Ismét egy boldog család, ismét jó helyre jutott 9 forint...

Tardos Péter

Mit játszunk szombatonként

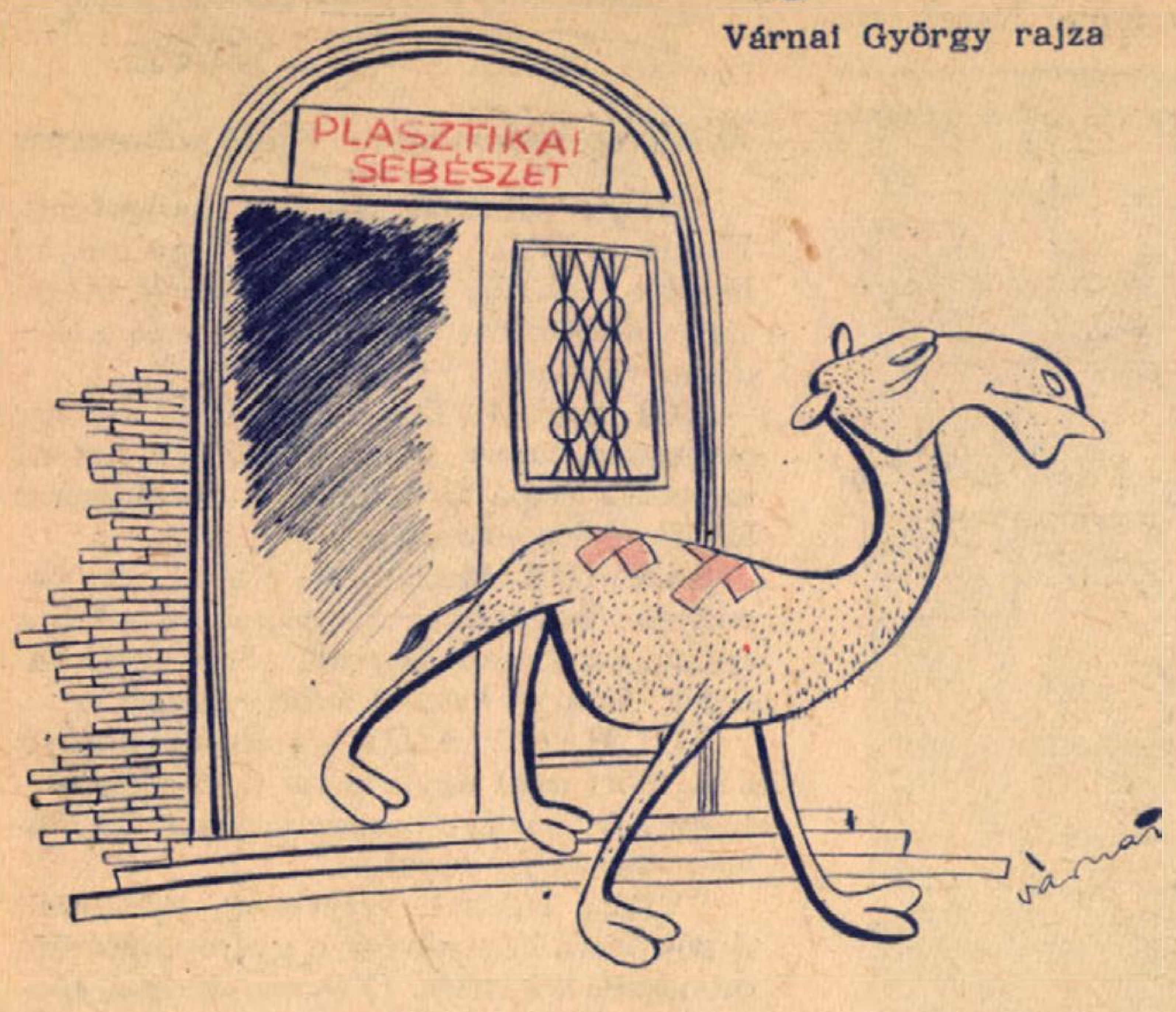
Sándor Károly rajza

Novembert...

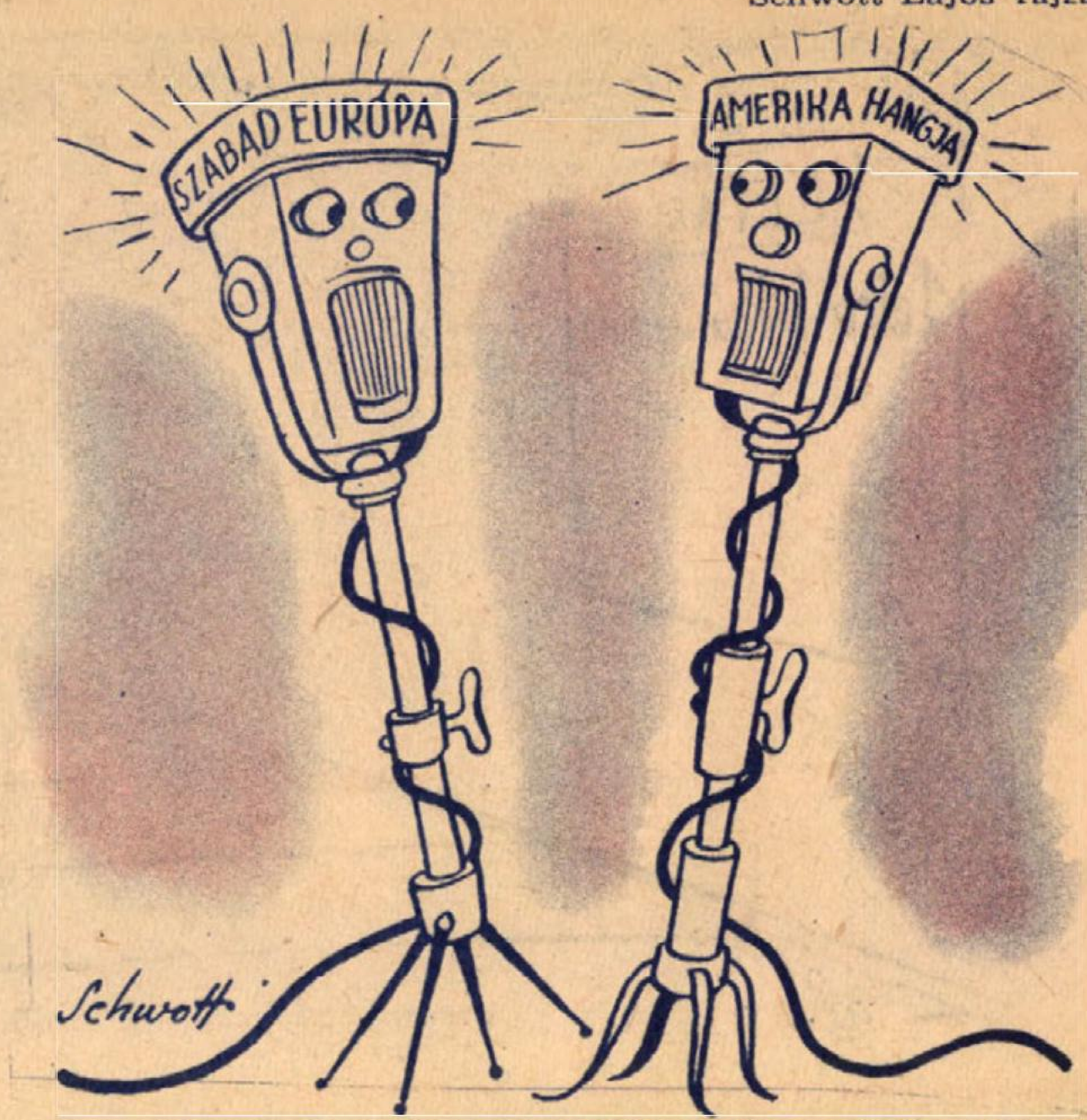
A teve rászánta magát

Várnai György rajza

Két mikrofon beszélget

Schwott Lajos rajza

— Azért az mégis csak túlzás, amit a múltkor bemondott ... Mondja, honnan vette azokat a születlenségeket?
— Magától!

Fekete csészében

Egy férj monológja

Nektek agglegényeknek mindent szabad, nekünk férjeknek semmit. Nektek vendégeknek mindent szabad, nekünk háziagazdáknak semmit. Persze hogy megmagyarázom! Ha vendégségben nálunk vacsorázol és összetörsz egy poharat, a feleségem mézédesen vigyorog és azt mondja:

— Ó, semmi, régi pohár volt.

Ha annak a pohárnak a párját én töröm össze, rámkiált:

— Nem tudsz vigyázni? Egy antik pohár volt.

A napokban otthon leütöttem egy feketekávés csészét.

A feleségem cserébe majdnem leütötte a fejemet.

— Ócska vacak volt, — védekeztem elszántan.

Erre kitört a vihar.

— Ócska vacaknak nevezed a legszebb herendi csészémet, amit Alisz nénitől kaptam nászajándékba?! Muzeális érték volt!

Helyesbítek: amit a férj tör össze, nemcsak antik, de rögtön muzeális érték. Csoda, hogy a cserepeit meg nem vásárolja a Louvre.

Egy pillanat alatt ripityomra hull a csésze, de félóráig tart utána a családi párbeszéd.

— Bezzeg az eszpresszóban tudsz vigyázni, — pörlekedett az asszony. — Mert tudod, hogy ott meg kell fizetni a kárt!

A férj is ember, — biztattam magamat és kitörtem:

— Vedd tudomásul, hogy ezután itthon nem fogok feketét inni. Nem hagyom magam megpirongatni Alisz néni csorba csészéje miatt.

— Ahogy tetszik, drágám.

Ezt legszelídebb, legbájosabb, legbehízelgőbb hangján mondta az asszony. A túláradó kedvesség a nőknél a méreg felső fokát jelenti.

Így aztán otthon tüntetően nem ittam kávét, annál gyakrabban az eszpresszóban. De mint tudod, ezeken a helyeken olyan zsúfoltan szorongunk, mint a tizenhat forintos albán szardínia és bizony akárhogy is vigyáztam, lesodortam egy kávés-csészét. Emelt fővel gyóntam a pincérnek:

— Egy dupla, egy csésze.

— Egy csésze dupla?

— Nem, kérem, jól hallotta. Egy dupla, de a csészét is elfogyasztottam.

Rámutattam a cserepekre.

— Nem számít, kérem, csak a kávét tetszik fizetni. A törés benne van a rezsiben. Fogyatékba vesszük a kárt.

— A törést nem kell megfizetni?

— Nem, kérem. A vendéglátóipar ezt a rendeletet kapta felülről.

Csillogó szemmel hallgattam. Micsoda távlatokat nyújt az új rendelet! Micsoda szórakozási lehetőség! Hiszen ezek szerint ingyen be lehet rúgni a nagybőgőt a tükörbe!

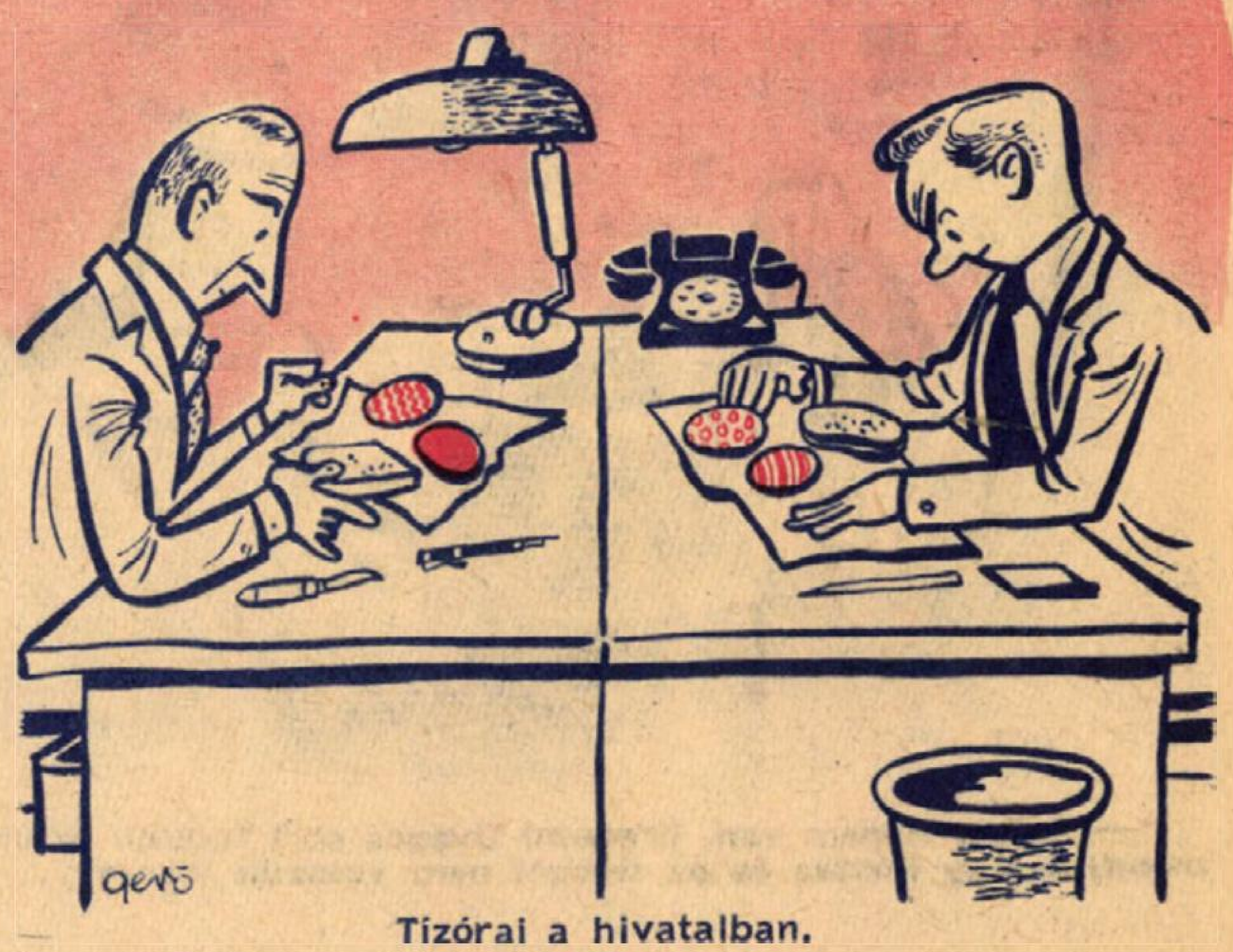
Fölényesen kávézgattam az eszpresszóban, olykor még egyensúlyozási mutatványokat is végeztem a csészével. De hiába, ez nem elégített ki teljesen. Az asszony jobb kávét főzött.

Kérlek, ne találd ki a csattanót, mert én akarom elmondani. A feleségemmel megbékültünk, megszüntettük a kávé-bojkottot. És azóta úgy élek, mint egy igazi világfi. Otthon megiszom a ragyogó feketét és utána az eszpresszóban összetöröm a csészét.

Stella Adorján

Husvét után

Gerő Sándor rajza

Tízórai a hivatalban.

Új ajtó kis hibával

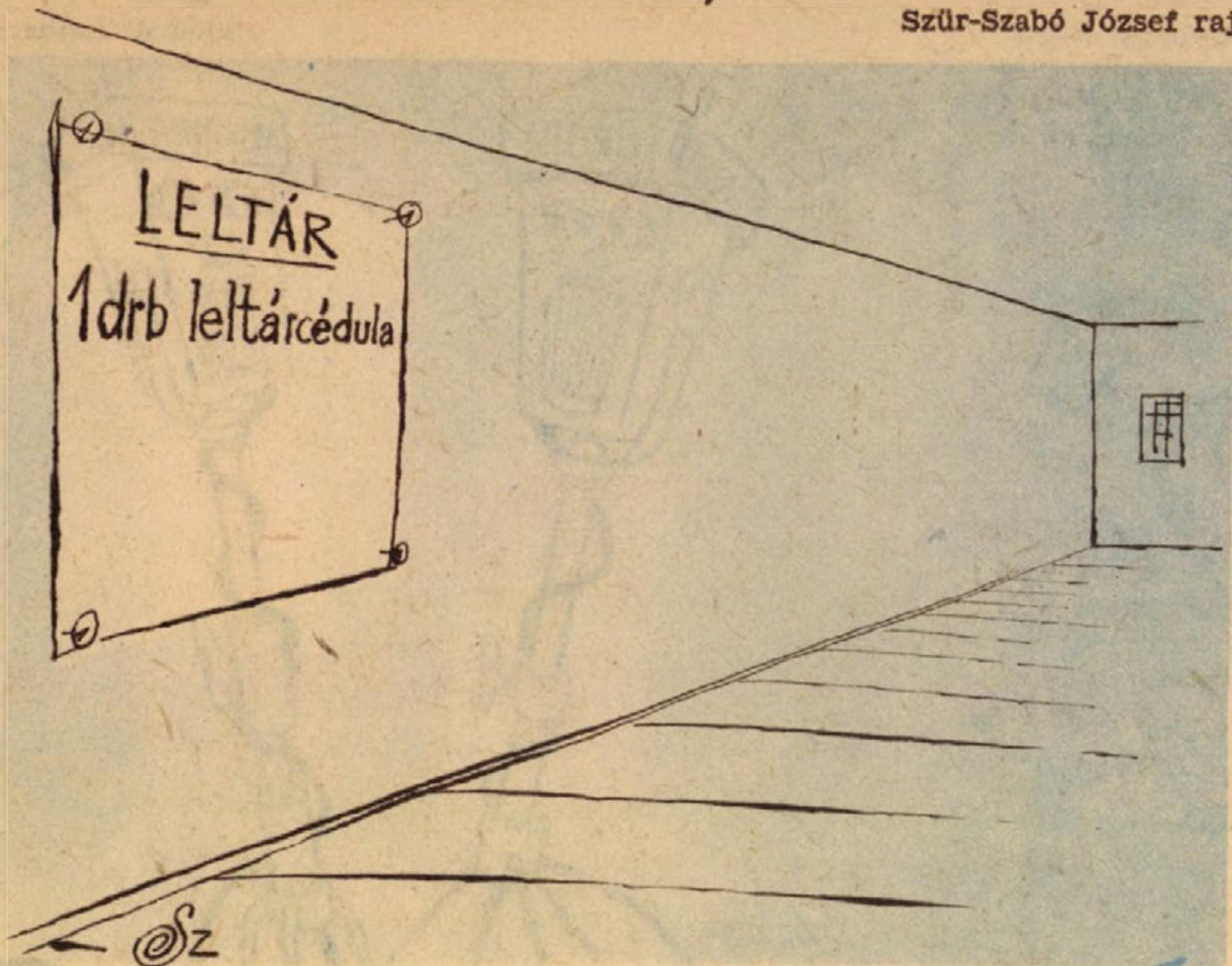
Szegő Gizi rajza

— Nézze, milyen rések támadtak az ajtóbetéteknél ...
— Ja kérem, ha egész télen fűtöttek! ...

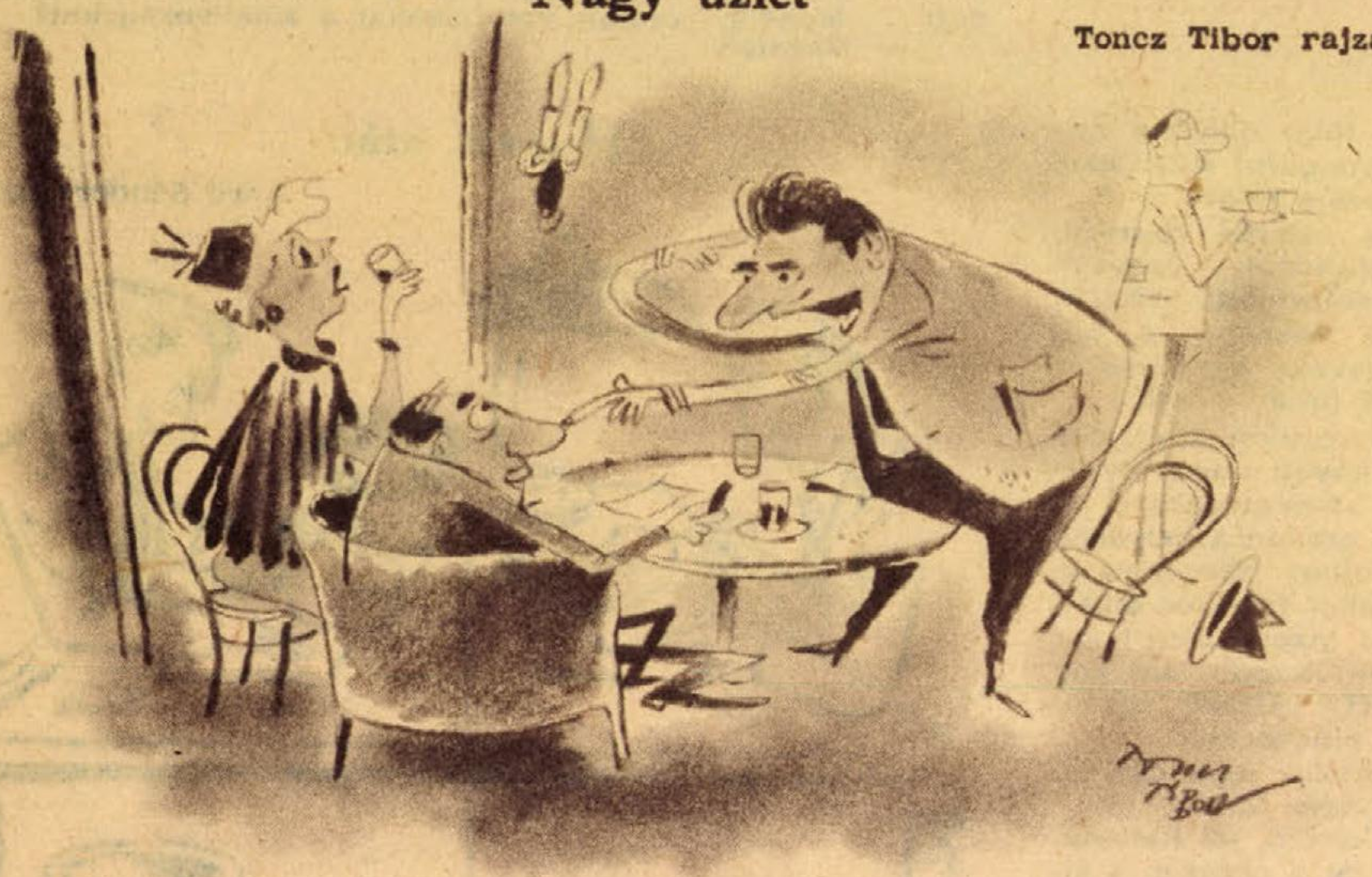
Rendnek muszáj lenni

Szür-Szabó József rajza

Nagy üzlet

Toncz Tibor rajza

— Isteni tippem van, öregem! Üveges sört fogunk árulni. Az üvegbetét legyen mondjuk egy húszas és az üveget nem vesszük vissza! ...

Izgalmas pillanat

Kaján Tibor rajza

— Lehet menni a fizetésekért! ...

Csillagászatkedvelők KÖRE

Kedélyes tudományos rádió-műsorszám

FÉRFI HANG: Soproni hallgatónk, Hufnágel Ildikó azt kérdezi, hogy milyen módon történik a gömbhalmazok távolságának becslése. Nos, ki akar erre a kérdésre válaszolni?

NŐI HANG: Talán Sanyika. Ő nagy csillagász, mert nemrég akkora pofont kapott a papájától, hogy — csillagokat látott. (*Nagy kacagás.*)

SANYIKA HANGJA: Nahát, én becsüljek fényévnyi távolságokat, amikor engem senki sem becsül? (*Falrengető kacagás, hallani lehet a falak rengését.*)

NŐI HANG: Azért ajánlottam Sanyikát, mert neki úgyis rossz volt a (*hamiskásan*) a fényévi bizonyítványa. (*A hahota átszakítja gátját.*)

FÉRFI HANG: Gyerekek, gyerekek! A sok tréfa közt elvész a gyerek, akarom mondani, a kérdés. (*Viharos nevetés, tisztán kivehető a térdek csapkodása.*)

IDŐS FÉRFI HANGJA: Én nem bánom, milyen messze vannak a gömbhalmazok, csak az anyósom legyen messze! (*Robbanásszerű röhögés, a hangszóró mindenütt inogni kezd.*)

SANYIKA HANGJA: Hát azt tetszik-e ismerni, hogy két utazó a vonaton... (*A nevetéstől nem tudja folytatni, a rádióhallgatókat kivéve mindenki kacag.*)

FÉRFI HANG: No de térjünk át most végül is... hahaha, az anyósa, nagyon jó... szóval mondom, Hufnágel Ildikó soproni hallgatónk kérdésére. Milyen módon történik a gömbhalmazok távolságának becslése? Feleljen erre a kérdésre Miska bácsi, az ő feje úgyis olyan, mint egy — gömb... (*A hasát ütögeti a nevetéstől, a többiek nyerítenek.*)

MISKA BÁCSI: Mindegyik gömbhalmazban sok Cepheida-változó van, s ez lehetővé teszi, hogy meglehetős pontossággal megbecsüljük távolságukat. Az úgynevezett fényesség-periódus törvénye... (*megmagyarázza*).

EGYIK RÁDIÓHALLGATÓ (*bámulva*): Szó ami szó, ezek rettenetesen tudnak.

MÁSODIK RÁDIÓHALLGATÓ (*elismeréssel*): Bizony!

(*Írta, rendezte, játszotta, szerkesztette, a vicceket betanította: Newton Izsák, érdemes csillagász, az Angol Népköztársaság kiváló humoristája.*)

(f—i)

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL...

Ismerősöm panaszkodik. Családi házat építtet ugyanis, és, mint mondja, el sem tudom képzelni, hogy mennyi baja van. Hol ez kell, hol az kell. És mindig utólag jut az építők eszébe, hogy még ez is kell, még az is kell. Keserűen fakadt ki:
— *Ez a ház utógyártott elemekből készül.*

*

Új lapomból még csak az úgynevezett „impresszum" van meg, amely a következőképpen fest:

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Kiadja a kiadóhivatal.
Szedik a szedők.
Nyomja a nyomda.
Terjesztik a terjesztők.
Olvassák az olvasók.

*

Két kisfiú találkozik. Az egyik hatéves, a másik hét. Megkérdezi az egyik a másiktól:
— *Neked mennyi a vérnyomásod?*

f. l.

Cserepes urat szorítja a cipő

Volt énnékem becsületes nevem szinte úgy, mint minden más gyereknek. Ennek ellenére, amikor szegényen, kopottan elhúztam az ismerősök mellett, összebúgtak mögöttem: — Koszvakaró!

Mert borbélyinas voltam. Amikor kitekertem a nyolcadik osztály nyakát, boldogan vágtam a sarokba a salátává züllött iskolakönyveket. A mama két nap múlva beszerződtetett az öreg Mellárhoz s én boldogan szedtem magamra a hófehér köpenyt.

A szappanozáson kezdtem s a legfontosabb dolgom volt, hogy pattanjak, amikor a vendég feltápászkodott a borbélyszékből. A három esztendő elkattyogott, segéd lettem s bizony a nagy csalódás akkor esett rám, amikor azt láttam, hogy mindenestül nem keresek meg annyit, amennyi egy jókezű kovácslegény tisztességes heti keresete.

Cserepes úr a községházán lopta az isten napját s az adóval keserítette az emberek életét. Minden másodnap beretváltam, minden második szombaton körülszedtem a frizuráját, egyszer egy hónapban meg kellett annak rendje szerint nyírni.

Egyszer Cserepes úr a szokottnál is jobban elbambáskodott. Tekintete erre-arra járt, de mindig az én vacak cipőmön pihent meg. Azután hirtelen rám csapott.

— Pötröcz, neked hányas lábod van?

— Negyvenkettes, kéremszépen!

— Nagyon jó! Hát én ajánlok neked valamit. Mától kezdve rendes cipőben jársz. Érted?

— Nem!

— Idehallgass! Nekem kutya érzékeny bőröm van! Az új cipő éget és iszonyatos tyúkszemeket tör a lábamon. Te fogod a cipőimet kitaposni és ezért mindig új cipőben páváskodhatsz.

Zárás után bekopogtattam Cserepesékhez. Három pár remekbeszabott cipőből választottam ki a legszebbet és egy fél óra múltán boldogan ropogtattam a korzón. Az új cipő kérge ugyancsak törte a lábam, a talpam úgy égett, mintha parázson jártam volna, de hősiesen tűrtem.

Amikor két hét után Cserepeséknél levetettem a cipőt, az öreg majom felhúzta a lábára, befűzette velem s vagy négyszer körüldöcögte az asztalt. Boldog volt s a kezembe csapott egy piculát.

— Ez a tied! — majd az ágy alá mutatott, hogy halásszak ki egy másik cipőt. Soha nem volt még lakkcipő a lábamon, örömmel kaptam utána. Hogy mennyit szenvedtem tőle, azt nem lehet leírni.

Tavasz volt és Jolánkába úgy beleszerettem, ahogyan az már lenni szokott. Varrólány volt, szép és erőteljes. Minden este boldogan kísértem haza. Jolánka hónaposszobában lakott és már harmadik este megengedte, hogy besurranjak angyali fészkébe.

A lakkcipő sokat segített a hódításban s nagyon fájt, amikor le kellett vetni. Ehelyett fel kellett húznom az öreg majom fekete cúgos cipőjét, amely tíz év után is változatlanul törte a lábát. Jolánka észre sem vette, hogy másik cipő van a lábamon, s csak akkor csapta össze két hófehér kezét, amikor két hét után egy fehérbetétes antilop-tünemény mosolygott a lábamon.

— Mondja, hát maga ennyit keres, hogy ilyen tömérdek gyönyörű cipője van? Ezt nem is hittem volna.

Az antilop cipő már ugyancsak kitágult s a tágítás ideje a végét járta. Egyik este hazakísértem a lányt. A kapuban kezet adott. Én erőszakoskodtam, hogy hadd menjek be.

— Jó! De csak egy pillanatra, mert nem érek rá!

A pillanatból öt perc lett, aztán tíz, végül egy óra és mindketten megmeredtünk, amikor Cserepes úr kopogtatás nélkül kivágta az ajtót.

— Hát ti mit csináltok itt? — hördült fel, amikor felugrottunk a sezlonról. Én nem veszítettem el a hidegvéremet.

— Beszélgetünk!

A vén majom Jolánkára nézett.

— Szóval te ezzel a senkiházival trafikálsz? Akkor is, amikor tudod, hogy jövök? S ugyan mit csináltok, amikor nem vártok?

Jolánka összekulcsolta két fehér kezét.

— Aladár, ne gondoljon semmi rosszra!

— Az én cipőmben kurizálsz, te sehonnai? Az én cipőmben seregsz a lányok után? Azonnal le a cipőmet!

Jolánka a zsebkendőjét tépdeste.

Sietve levetettem a cipőt és egyenként odavetettem Cserepes lábai elé. Nagyon komikus lehettem, amint harisnyában álltam a szoba közepén.

— Most pedig takarodsz!

A lánynak még mindig nem volt egyetlen szava sem és én tanácstalanul megindultam az ajtó felé. Köszönés nélkül mentem el. A kapuban lehúztam a harisnyát és mezítlábasan mentem haza. Persze a mellékutcákon és a korzót gondosan elkerültem.

Cserepes soha többé nem jött be az öreg Mellárhoz s én csak hetek múltán, néhány suttogó pletykából tudtam meg, hogy annak a disznónak mi köze volt a lányhoz. Egyet se magyarázom, gondolom, hogy maguk is sejtik.

Rossi Károly

Szellemidézés

Kaján Tibor rajza

— Sajnálom, nem az én asztalom ...

A középkorban

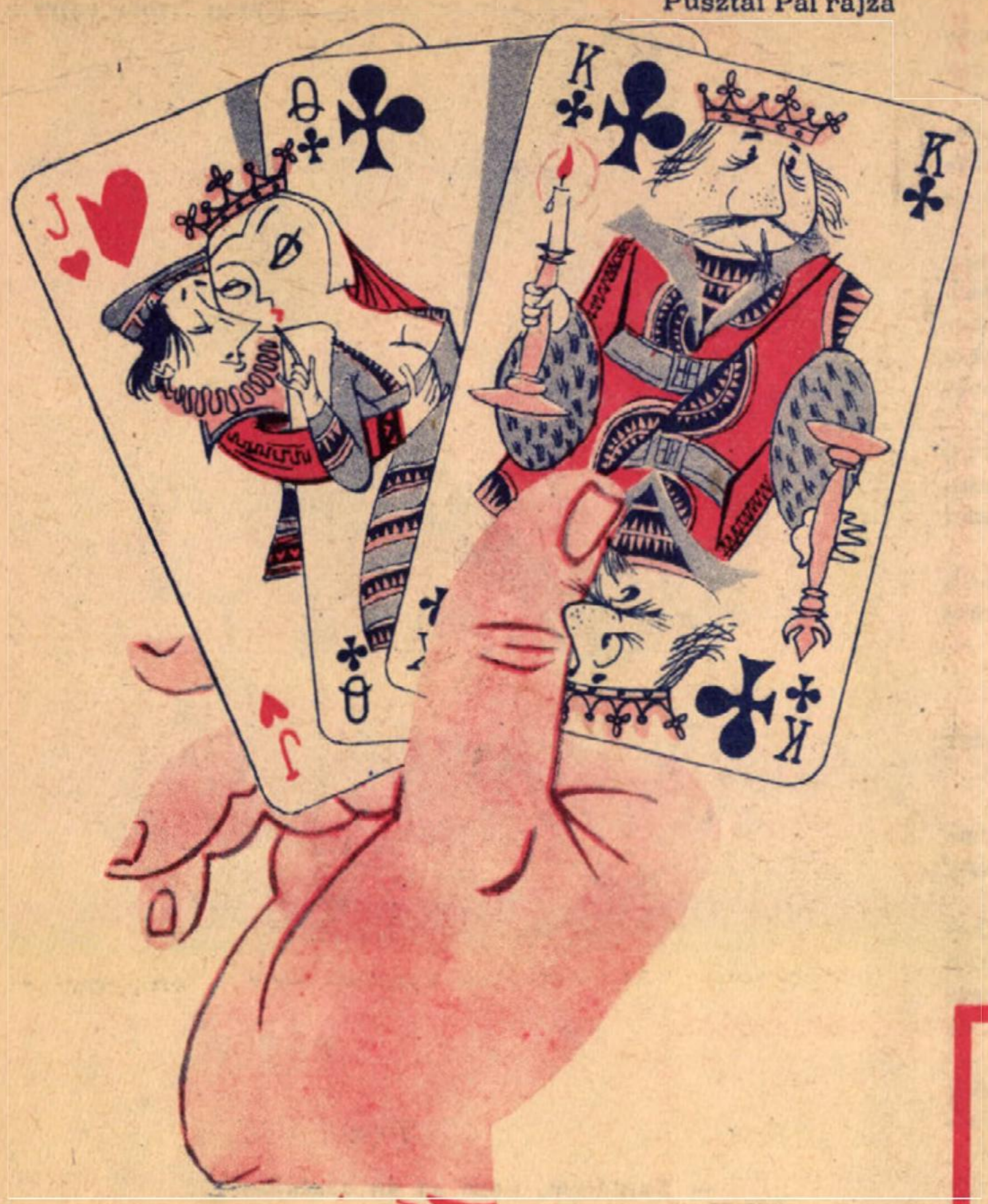
Várnai György rajza

— ...Pont. Új bekezdés. Iniciálé ...

Amikor a kártya csal

Pusztai Pál rajza

Így már minden rendben van

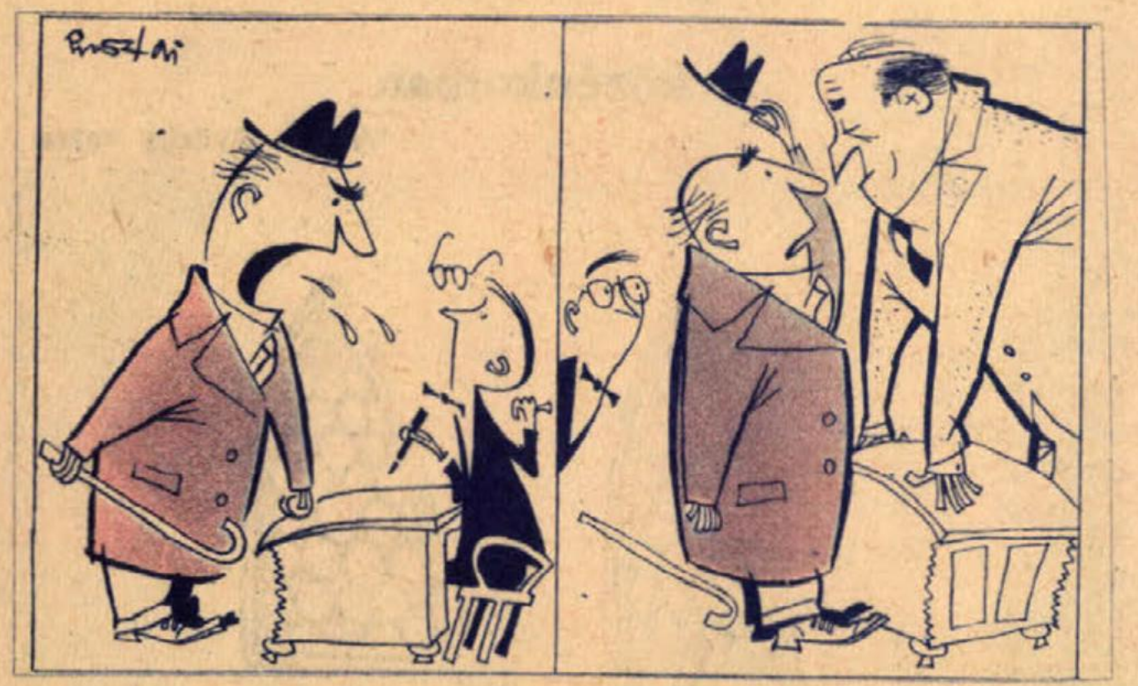

Szür-Szabó József rajza

Vevő: Mi az, anyag helyett bérlista?
Eladó: Mit csodálkozik, kérem? Nem hallotta, hogy némelyik gyárban több a bér, mint a termelés?

Tekintélytisztelet

Női dolgok

— Ami Einstein tér-idő elméletét illeti . . .

Anton Csehov: IGAZGATÓ A DÍVÁNY ALATT

(Színészhistória)

Látványos operett ment. Klaudia Matvéjevna Dolszkája-Kancsukova, fiatal, szimpatikus művésznő, aki imádta a szent művészetet, szaladt be az öltözőjébe és dobálta le magáról a cigánylány kosztümjét, hogy egy pillanat alatt átöltözzék huszárnak. Hogy fölösleges ránc ne legyen, hogy az uniformis minél szebben, feszesebben álljon, a tehetséges művésznő ledobált magáról mindent, az utolsó fátyolig és fölvette a huszárruhát egyenesen az Éva-kosztümjére. És épp ahogy vetkőzött, ahogy egy kicsit borzongott a friss hűvösben, ahogy a huszárnadrágját igazította, egyszerre hallja, valaki sóhajt. Nagyot nézett és figyelt. Megint sóhajtott valaki, most már mintha suttogott volna is.

— Ó, uram teremtőm... ó...

A hüledező művésznő körülnézett, és mert nem talált az öltözőben semmi gyanúsat, elhatározta, hogy az egyetlen bútora, a díványa alá is benéz. Benézett és mit lát! A dívány alatt fekszik egy hosszú alak.

— Ki az? — sikoltja a művésznő és borzadva ugrik vissza a díványtól, az attilával betakarózik.

— Én... Én vagyok — súg a dívány alól egy reszkető hang. — Ne ijedjen meg... én... Pssz!

Az orrhangú súgáson, amely olyan, mint a serpenyő sercegése, a művésznő megismeri az igazgató, Indjukov hangját.

— Maga?! — háborodott föl, kipirult, mint a kis pulyka. — Hogy mer... hogy merészelt? Vén csirkefogó, az egész idő alatt itt feküdt!? No, még ez hiányzott.

— Édeském, lelkecském — sercegett Indjukov és magasra kidugta a kopasz fejét a dívány alól — ne haragudjon rám, drágám! Öljön meg, taposson el. Csak ne üssön lármát! Semmit se láttam, nem látok, nem is akarok látni. Nem kell úgy takarózni, lelkecském, miattam nem kell! Hallgassa végig az öreg embert. Fél lábbal úgyis már a sírban állok. Nem hevernék itt a dívány alatt, de az életemről van szó! Végem van! Képzelje, Moszkvából megjött a Glasenkám férje, Prindin! Járja a színházat és halálra keres! Rémes ez! A Glasenkámon kívül még ötezerrel tartozom neki!

— Mit bánom én? Takarodjék azonnal innen, vagy, vagy nem tudom, vén akasztófáravaló, mit csinálok!

— Pssz! Drágaságom: pssz! A térdeimen kérem, könyörgök! Hova bújjak el, ha nem magánál? Mindenütt megtalál, csak ide nem mer bejönni. Na, kérem! De könyörgök! Két órával ezelőtt még itt láttam! Állok az első felvonásban a kulisszák mögött, látom, jön föl a nézőtérről a színpadra!

— Szóval az egész előadás alatt itt hevert — szörnyülködött el a színésznő. — És... mindent látott?!

Az igazgató sírt.

— Reszketek! Nézze, hogy reszketek! Megöl a gazember! Nizsniben már egyszer rám lőtt a színpadon! Az újságok is megírták!

— De hát ez hallatlan, hallatlan! Menjen, nekem már öltöznöm kell és a színpadra kimenni! Menjen, különben kiáltok, sikítok, a lámpát vágom magához.

— Tssz... Ccc...: Drágaságom, mentőangyalom! Ötven rubel javítás, csak hagyjon itt! Ötven!

A művésznő magára kapott egy csomó ruhát és rohant az ajtóhoz, hogy kiáltson. Indjukov csúszott utána a térdén és elkapta a lábát a bokája fölött.

— Hetvenöt rubelt, drágaságom, csak ne kergessen! Fél jutalomjáték is — javítás!

— Becsap!

— Itt haljak meg rögtön, ha nem igaz! Esküszöm. Fél jutalomjáték és hetvenöt!

Dolszkaja-Kancsukova pillanatig habozott, de elment az ajtótól.

— Még eddig mindig becsapott — mondta síró hangon.

— Itt süllyedjek el! Soha az édesanyámat meg ne lássam. Hát gazember vagyok én, vagy mi?

— Jó, de ne felejtse el — mondta a színésznő. — Most másszon vissza a dívány alá.

Indjukov nagyot sóhajtott és szuszogva mászott vissza a dívány alá. Dolszkaja-Kancsukova pedig sietve öltözött. Szégyellte, bántotta a gondolat, hogy az öltözőjében, a díványa alatt férfi fekszik, de a tudat, hogy a szent művészet érdekében engedett, megvigasztalta, annyira, hogy mikor később ledobta magáról a huszárruhát, már nem hogy nem szidta, de még sajnálta is.

— Be fog piszkolódni, szegény Kuzma Alekszéjics! Várjon, mit tegyek csak a dívány alá?

Az operett véget ért. A művésznőt kihívták tizenegyszer és nagy csokrot is kapott, amire arany betűkkel volt írva, széles szalagon: „Maradj velünk!"

Ahogy visszament az ünneplés után az öltözőjébe, a színfalak mögött találkozott Indjukovval. Az igazgató piszkos volt, gyűrött, borzas, de sugárzott és dörzsölte a kezét.

— Ha-ha... képzelje galambocskám — fogadta. — Nevesse ki a vén szamarat! Nem is Prindin volt! Ha-ha! A fene egye meg, a hosszú vörös szakálla, a nadrágja tévesztett meg, Prindinnek is olyan van... Tévedtem... Ilyen vén szamár... Magát is hiába ijesztettem, drágaságom...

— Jó, jó, azért ne felejtse el, mit ígért — mondta a művésznő.

— Nem felejtem, dehogy felejtem, lelkem, de ha nem Prindin volt. Mi csak Prindinre szerződtünk, mért ne felejtsem el, ha nem Prindin volt. Ha Prindin, akkor persze más, akkor meg kellene tartani, no de látja, nem Prindin. Tévedtem. Valami isten tudja kit néztem Prindinnek!

— Ilyen hitványság! — háborodott föl a színésznő. — Pfuj, milyen hitvány! Milyen aljas!

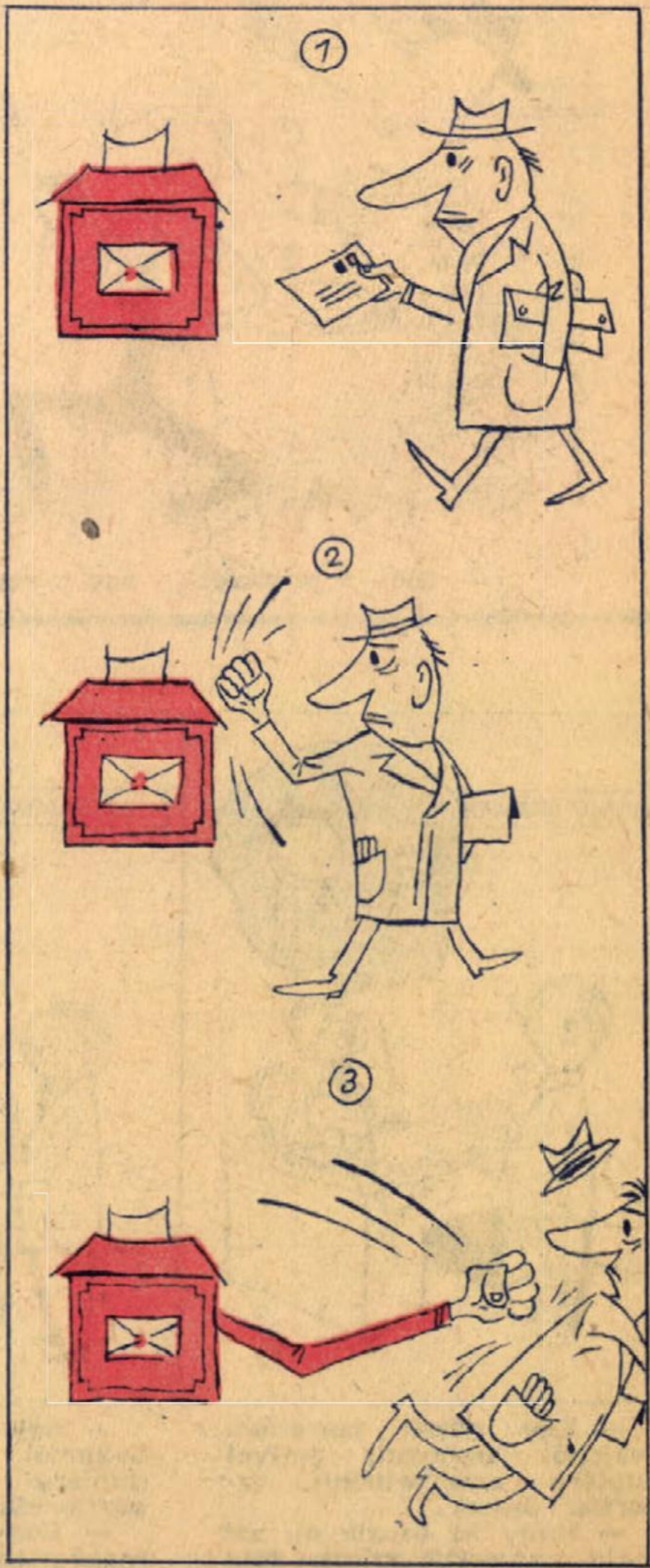
— Ha Prindin, akkor természetesen követelheti, hogy tartsam meg, amit ígérem, de látja, a fene tudja, ki volt, talán valami suszter, vagy mit tudom én, szabó. Csak nem fogok a szabóért fizetni? Én becsületes ember vagyok, lelkem, én tudom, mi kell...

És még ahogy ment is, hadonászott...

— Ha Prindin, akkor természetesen igaz, de ha valaki nem tudom én, az első vörös, aki az utamba akad, nem Prindin, akkor...

Pesti sport

Toncz Tibor rajza

ÓGÖRÖG PÉLDÁZAT
arról, hogy milyenek a feleségek

Szür-Szabó József rajza

— Te vén bolond, most végiglocspocsoltad a fürdőszobát!

Ha úgy volna, ahogy Pesten mondják

Sándor Károly rajza

— Ülök a presszóban egy taggal, erre odajön egy pók...

A humor KÖNYVÉBŐL

Vízváry Mariska, aki maga is kitűnő gazdasszony volt, háztartási iskolába küldte serdülő leányát. A kis Mariska hazajövet pontosan beszámolt az első nap történtekről.

— Meg is ehettétek, amit főztetek? — érdeklődött anyja.

— Hogy megehettük-e? — fakadt ki Mariska. — Muszáj volt!

*

AZ IDŐSEBB DUMAS rengeteget keresett, de pénze sohasem volt. Pár nappal halála előtt két frankot találtak a zsebében, éppen azt az összeget, amellyel 50 évvel azelőtt Párizsba érkezett.

A nagybeteg író elmerengve nézte a két frankot, majd felkiáltott:

— Képzeljétek, 50 évig jól éltem és nem került egy vasamba sem!

*

Igor Strawinskynak egy hollywoodi filmvállalkozó 5000 dollárt ajánlott fel rövid kísérőzene komponálásáért. Strawinsky azonban az ajánlatot visszautasította. Ilyen tiszteletdíjért ő nem szerez zenét — hangoztatta.

— Senkinek sem fizettem többet — jelentette ki a filmvállalkozó —, és eddig minden zeneszerző elfogadta ajánlatomat.

— Az meglehet — hangzott Strawinsky válasza. — Azoknak volt tehetségük ilyen zene komponálására, nekem nincs. Engem jobban kell megfizetnie!

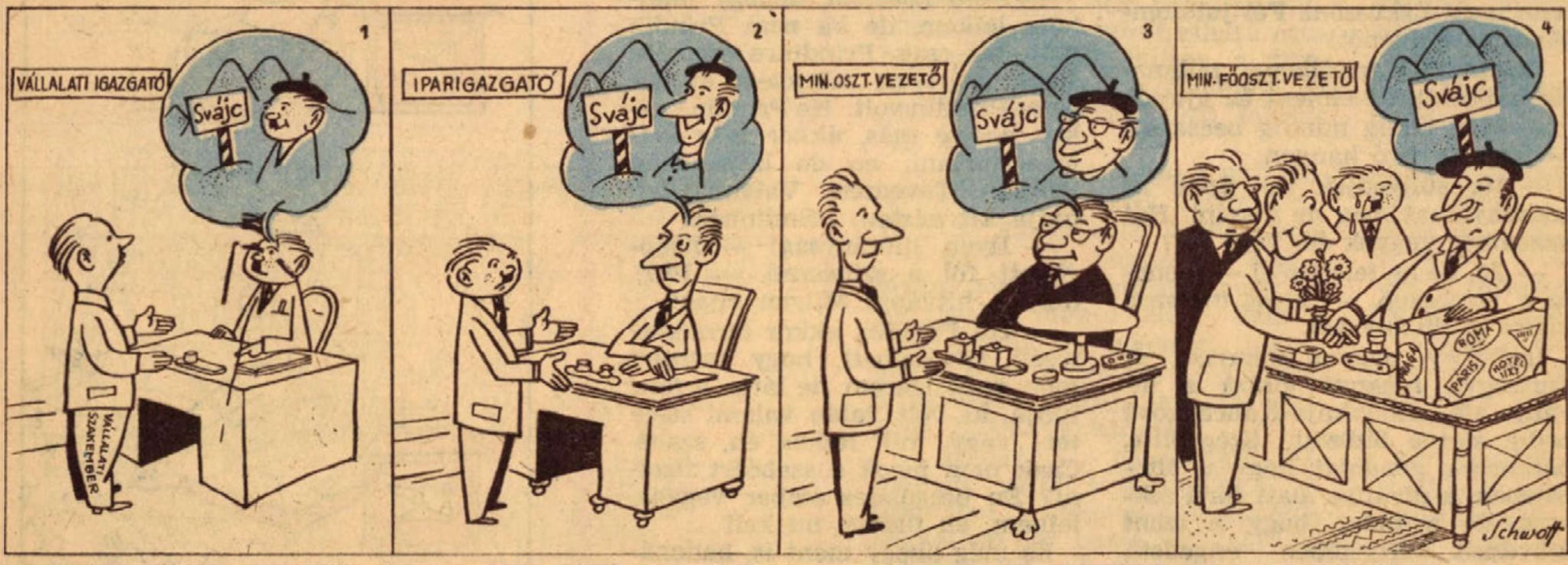
*

JEAN ETIENNE LIOTARD genfi festőművész, Rousseau barátja és portréfestője, 87 éves korában halt meg. Ikertestvére, az ugyancsak festőművész Michel, hét évvel élte túl, s egy részvét levélre válaszolva ezt írta:

— „Mindig tudtam, hogy szegény Jean fiatalon fog meghalni. De hiába beszéltem neki..."

Csak szakember utazhat

Schwott Lajos rajza

1. — Egy gépet szeretnék Svájcból behozni, amivel duplára emelhetnénk exporttervünket...
— Hogy ki utazik el, azt majd magasabb szinten fogjuk eldönteni...

2. — Egy gépet szeretnék Svájcból behozni, amivel duplára emelhetnénk exporttervünket...
— Hogy ki utazik el, azt majd magasabb szinten fogjuk eldönteni...

3. — Egy gépet szeretnék Svájcból behozni, amivel duplára emelhetnénk exporttervünket...
— Hogy ki utazik el, azt majd magasabb szinten fogjuk eldönteni...

4. És eldöntötték...

Fő az előrelátás

A szövetet fél évvel ezelőtt vettem meg és az öltönyt most akartam megcsináltatni.

— Nagyon szép szövet, — mondta a szövetkezet szabásza. — Talán vegyünk mértéket.

— Mikor lesz az első próba? — kérdeztem.

— Július utolsó hetében, — mondta kis gondolkodás után.

Azt hittem, hogy tréfál, de mielőtt felocsudhattam volna, kijavította könnyelmű ígéretét:

— Bocsánat, tévedtem. Csak augusztus első hetében tessék jönni próbára. Nagyon be vagyunk táblázva.

— Két hét múlva megyek szabadságra, — sopánkodtam — és az új ruhában szerettem volna elmenni.

— Tessék talán megpróbálni máshol.

Megpróbáltam ... A következő terminusokat kaptam: július 20, szeptember 5, augusztus 30. Mit tehettem, otthagytam a júliusinál és hazafelé menet azon töprengtem, hogy mi lenne, ha ...

... ha a fogorvosok is úgy túl lennének terhelve, mint a szabók és fájós fogam kihúzását december végére ütemeznék be.

Vagy mi lenne, ha a vendéglőben így szólna a pincér:

— Igenis, egy párolt marhaszegy és egy rizsfelfújt. Tessék október 4-én 12 órakor visszajönni, ma a január 10-i előjegyzéseket szervírozzuk.

Ha ez így megy tovább, lelki szemeimmel látom magam, amint 1970-ben vállig érő hajjal bandukolok a Rákóczi úton és találkozom a frissen nyírt Barancsákkal.

— Neked sikerült levágatni a hajadat? Áruld el, hogy csináltad?

— Egyszerű, öregem — válaszolta. — Tizenhárom évvel ezelőtt, 1957 áprilisában jelentkeztem a Fodrász szövben és mára jegyeztek elő.

(Palásti)

A francia pacifikátor

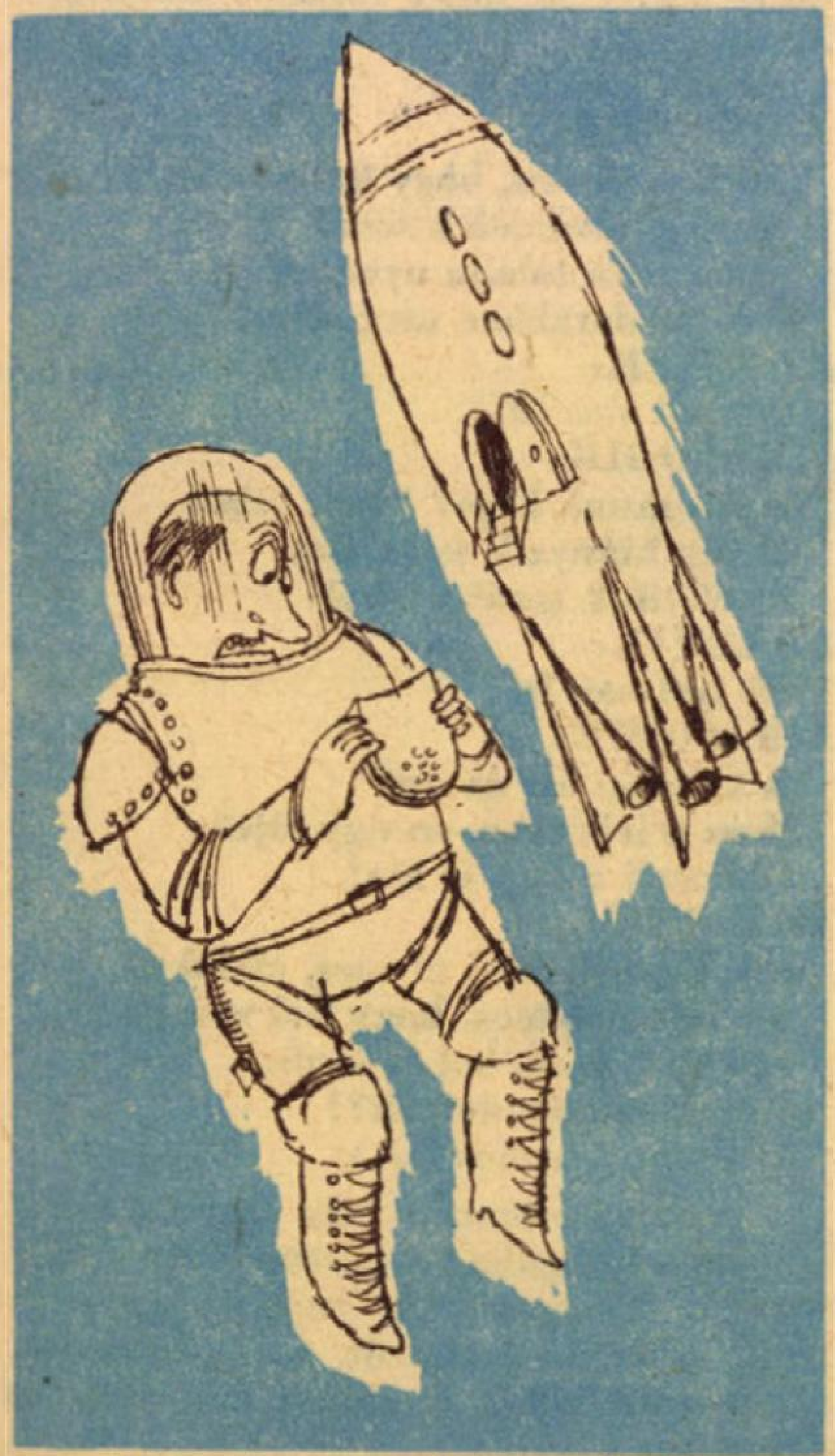
Szegő Gizi rajza

— Miért gyűlölsz minket, húgocskám, hiszen mi családtagnak tekintünk...

A világűrben

Hegedűs István rajza

— Most hogy a fenébe fogok megzsonnázni?!

Női fodrász

Pesti pillanatkép

I. FODRÁSZ: Így ni! Most uraságod beül szépen a búra alá. Húsz perc múlva kifésülöm.

II. FODRÁSZ: ...és ez nevezi magát férfinak. Szégyen gyalázat!

I. FODRÁSZ: Pszt!

II. FODRÁSZ: Mit pisszegsz? Úgysem hallja a búra alatt... Tény az, hogy több férfit dauerolok és ondolálok manapság, mint asszonyt. Lassan magam is elfelejtem, hogy női fodrász vagyok.

FÉRFI (*nyafka, nőies hangon*): Jónapot! Jónapot! Bent van a Lajoska?

I. FODRÁSZ: Délutános kérem.

FÉRFI: Akkor majd visszajövök. Hiába! Nekem csak a Lajos tud frizurát csinálni... (*Belép Tóni*) Nini! A Tóni! Maga is idejár?

TÓNI: Ide szoktam. Látta a legújabb lapokat? Állítólag férfiaknál is divatba jön a fru-fru.

II. FODRÁSZ: Tetszik parancsolni?

TÓNI: Ondolálás. Sima, nagy hullámok. Elöl két csiga, bele a homlokba.

II. FODRÁSZ: Igenis tisztelettel. Ondolálás.

TÓNI: Mit grimaszozik kérem? Egy borbély ne vágjon arcot!

II. FODRÁSZ: Fodrász vagyok; tisztelettel. Fodrász. Női fodrász!

TÓNI. Sok a duma! Elő a sütővasat!

II. FODRÁSZ: Úgy látom, uraságodnak éppen elég sütnivalója van. Utoljára Loreleyn láttam ilyen lobogó hajat.

I. FODRÁSZ: Hosszabb, mint Bernard Shaw szakálla...

EGY FIÚ: Helló öregfiú! Lehet dajeroltatni?

I. FODRÁSZ: Tessék csak helyet foglalni. Hideg? Meleg tartóshullám?

FIÚ: Egy jó hideget. De aztán olyan klassz legyen, hogy hesegetni kelljen a lányokat. Érti?

I. FODRÁSZ: Értem kéremalássan.

FIÚ: Oldalt két ejtett hullám...

I. FODRÁSZ: Le lesz ejtve.

FIÚ: Itt bebodorítja, hátul sima csavarás, csíptetett hullám...

TÓNI: Vállalnak hajfestést is?

II. FODRÁSZ: Hogyne kérem. Vöröses stich, nylon árnyalat...

TÓNI: A nylon az az őszes?

II. FODRÁSZ: Piszkos ősz kérem... Tetszik tudni, olyan elegáns, elhanyagolt benyomást kelt.

PANTALLÓS NŐ: Pá Béluskám! Sokat kell várni?

II. FODRÁSZ (*félre*): Végre egy nő, az is nadrágot visel.

FIÚ: Olajshamponnal mossa. Krémpakolás! És vigyázzon a csigákra.

TÓNI: Úgy fésülje, hogy érvényesüljön a dús, hosszú hajam.

I. FODRÁSZ: A hölgynek mi lesz?

PANTALLÓS NŐ: Szemöldök- és nyakborotválás. A hajamat pedig vágja le egészen kurta fiúsra.

Kun Erzsébet

Most már gyalog jár a vállalat?

Gerő Sándor rajza

Finom fülű karmester

Schwott Lajos rajza

— Hallja, maga dobos, már megint pesszimista hangot ütött meg!

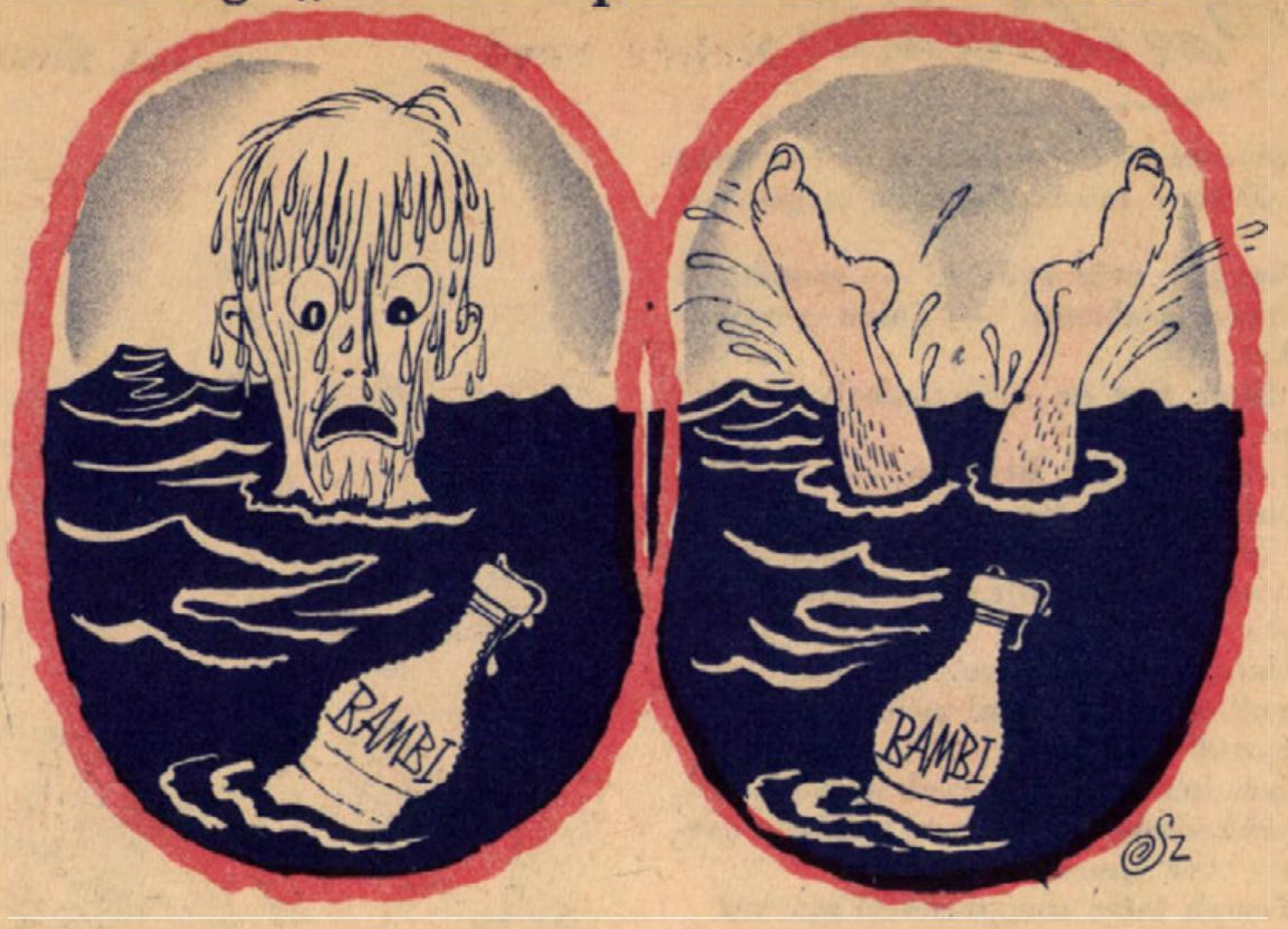
Nyűgös vendég lehet

Sándor Károly rajza

— Na, most talán már nem fogja azzal visszaküldeni, hogy jéghideg ...

A régi „Unikum" plakát mai változatban

Vl. Dihovicsnij és M. Szlobodszkoj

Színházi portyázás

Az egyik színházban most ért véget az új vígjáték bemutató előadása. Lehullt a függöny. A közönség még tapsol a teremben, kihívja a szerzőt és a színészeket. Egyes párok azonban, főként a kritikus nemzetséghez tartozók, már tolakodnak a ruhatár felé.

(*Jön az első két kritikus.*)

AZ ELSŐ:
Pompás szatírát kaptunk végre, =
vág, mint az ostor, jó dolog.
És önnek mi a véleménye?

A MÁSODIK:
Még nem tudom, mit gondolok.

AZ ELSŐ:
Jó eszme, duzzadó erő;
rém szellemes, sőt vakmerő! ...

A MÁSODIK:
Igen, ha kissé taglalom:
van benne lakk és rágalom!

(*El. Egy házaspár lép be, — lelkesedő asszony és dörmögő férj. Az utóbbi kezében stanicli.*)

AZ ASSZONY:
Jókat nevettünk, ugye, drágám?
Az ember fogta a hasát!

A FÉRJ:
Ne blamáld magad! Marhaság!
Mit kaptam én most méregdrágán?
Azt a cukrot, mit meg nem ettem.
Még jó, hogy gyorsan véget ér!

AZ ASSZONY:
Hiszen nevettél, Elemér!

A FÉRJ:
Tévedsz, Olgikám, nem nevettem,
csak hápogtam a kedvedért ...

(*El. Újabb két kritikus jelenik meg.*)

AZ ELSŐ:
Hogy tetszik a bemutató?

A MÁSODIK:
A szerző tényiszonyban szenved:
hülyéskedése untató,
s rágalmazva kelt ellenszenvet!

(*El. Izgatottan egymás szavába vágva lép be két tarkaruhás fiatalember. Talán egyetemi hallgatók.*)

— Szürkeség!
— Pancser!
— Unalom!
— Realizmus!
— Az egész vonalon!
Hát, tudja, kérem, egy Picasso
azoknál mégis klassz meló!
De hol van nálunk egy igaz szó,
a mi ízlésünknek való?
Itt is kultúra kellene!
S mi jut nekünk? Egy fittyfene ...

(*El. Még két kritikus lép be.*)

AZ ELSŐ:
Frissít, tisztít a nevetés
és ez a szerző mily merész!

A MÁSODIK:
Én is csodálva néztem. És
hogy ez a szerző mily merész!?

(*El. Két kislány váltja fel őket divatos, tulipiros frizurával.*)

AZ ELSŐ:
Megint a kollektíva ... gyár ...
A párt ... Könyökből jön ki már ...
De láttam tegnap játszani
egy franciát ... Juj, állati!
Hekus volt a pók. Csoda film!
Hogy miket tudnak odakint!
Az asszonynak gyűrűt vett ő,
a férj, tudod, s a szerető
lenyomta a víz alá a spinét,
a férj kitépte a csáb szívét
és a tag, kérlek, voila,
lefeküdt a vonat alá!

A MÁSODIK:
Mégis örülök!

(*El. Még két kritikus jelenik meg: az egyik nagyképű, a másik fejbólintó; röptében kapja el társa minden szavát.*)

AZ EGYIK:
De hol van itt ...

A MÁSODIK:
Az bántja önt, hogy hol van itt
dicső győzelmeink sora?
Nem, nem találja nyomait
e rossz darabban meg soha!

AZ EGYIK:
De hol van itt ...

A MÁSODIK:
Korunknak képe? Nincs sehol ...
E kép hiányzik és az élet,
az életünk tovább lohol!

AZ EGYIK:
De hol van itt ...

A MÁSODIK:
A kritikai ész netán?
Nem ő írja meg, én úgy éljek;
elblicceli a mű, el ám!

AZ EGYIK:
Jaj, hagyja már, elvtárs, ellenben
azt mondja meg, hogy hol van itt
egy férfi vécé, hol az ember
elvégzi sürgős dolgait?!

(*Gyorsan kiszaladnak.*)

A színházteremben még mindig élénk és zajos a hangulat. *A közönség nem hallja ezeket a beszélgetéseket:* tapsol. Újból és újból kihívja a szerzőt és a rendezőt, megköszöni nekik a vidám és szellemes vígjátékot.

A moszkvai Krokodilból fordította Pogonyi Antal.

Nehéz vevő

Hegedűs István rajza

— Jonathán alma nincs, lelkem?

Az „ÖZÖNVÍZ ELŐTT" óta
Özönfilmet gyártanak
Melynek hőse züllött gyermek,
Vagy esendő lányalak.

Filmeseink összeültek
Szintén. Szólt egy: „No, már most
Rendeljünk a tárgyaláshoz
KÉT PIKOLÓ VILÁGOST!"

Szólt a másik: „Erkölcsdrámát
Gyárt a világ, azért hát
— Mert HOLNAP MÁR KÉSŐ lenne —
Gyártsuk mi is e témát!"

A harmadik fertőt keres,
Benne nyomban mélyre ás,
És a TILTOTT SZERELEMRŐL
Elhangzik KÉT VALLOMÁS!

K. Tóth Lenke

Kalandos regény

Mr. Bloedy egy ködös őszi estén, amikor hazatér klubjából, két hullát talál a kandallójában. Érzi, hogy valami nincs rendben; a kandallóban ugyanis rendes körülmények között három hulla szokott lenni.

Mr. Bloedy leutazik Délafrikába, mert érzi, hogy ott a rejtély kulcsa. Struccfarmot létesít és a struccok között az évek során maga is teljesen elstruccosodik. Kinőnek a tollai, késeket és vekkerórákat nyel le, csak a homokba nem tudja még beledugni a fejét, mert nem kap levegőt. Londonból rendel különleges homokot, ami direkt fejbedugásra készült, de a hajó, amely a homokot hozza, Afrika nyugati partjánál hajótörést szenved és elsüllyed.

Mr. Bloedy nem adja fel a harcot, elmegy az őserdőbe a papagájok közé, hogy ő legyen a világ egyetlen papagájembere, mert Tarzan, a majomember már nagyon el van csépelve. Hamarosan asszimilálódik a papagájokhoz; beszélni elég gyorsan megtanul, csak a repüléssel van egy kis baj. Mr. Bloedy repülőgépet rendel Londonból, hogy feltűnés nélkül élhessen a papagájok között. A hajó azonban, amely a repülőgépet hozza, Afrika nyugati partjainál elsüllyed.

Mr. Bloedy érzi, hogy a sorsnak különös tervei vannak vele, ez a sok hajóelsüllyedés nem lehet véletlen. Kitanulja a búvárságot és leszáll a tenger fenekére. A halak azonban úgy megszeretik, hogy ott tartják maguk között. Mr. Bloedy megtanul úszni, a szájával tátogatni, a halakat viszont megtanítja írni, olvasni, lottózni és totózni.

A tragikus vég azonban feltarthatatlanul közeledett. Mister Bloedy tíz év múlva megtalálta a rejtély kulcsát; ekkor azonban már annyira halszerű volt, hogy amikor visszatért londoni lakására, az inasa nem ismerte meg, letisztította a pikkelyeit és kisütötte vajban. Amikor észrevette, hogy mit tett, szívenlőtte magát.

Mr. Bloedy és inasa további kalandjait a következő kötetben olvashatjuk, melynek címe:

KILENCVENKILENC ÉV A SZÁZLÁBÚAK KÖZÖTT

(G. M.)

Utazunk!

Toncz Tibor rajza

— Igy akarsz Prágába jönni, te szerencsétlen?!
— Na és?! Majd ott felöltözöm.

150 éves lelet a Corvin előtt

Tisztelt karok s rendek!

Fontos ügyben kívánnék szót emelni. Ma, midőn szeretett fővárosunk, Pest-Buda újra a régi fényében pompáz, elszomorító látványt nyújt a Nemzeti Színház, s honi szinjátszó művészetünk e szentélye előtt, valamint a Corvin Árucsarnok Merkur istennek, a kereskedelem istenének e felszentelt temploma előtt elterülő földtelek, amely úgy néz ki, mint egy nagyközségünk piactere valamely országos állat- és kirakodóvásár elbontása után. S ha bármely atyánkfia e területre téved, nemigen kerülendi el, hogy ott átbukdácsolván az árkokon, el ne essék, avagy legalábbis zamatos szitok általa ne mormoltassék.

Induljatok meg tehát lábak, mozduljatok karok, hogy ásót s kapát ragadván, virágokkal ékes parkot létesitsetek e girbe-gurba, árkos-dombos helyen, hogy hazánk bárminő egyszerű fia, vagy külországi látogató e helyen járván, elragadtatásában így kiáltson fel: Mily csábos és varázslatos hely ez! Áldassék érte a Parkfenntartási Vállalat neve!

*

Ezt az írást nem követ írta, aki a pozsonyi diétára készült a postakocsival felutazni, hanem egy pesti újságíró 1957-ben. Hogy miért írta régies stílusban? Mert a mai Blaha Lujza tér ugyanúgy néz ki, mint százötven évvel ezelőtt, amikor itt pusztaság volt...

(papp)

Még egyszer a „borban az igazság!”

Érdeklődéssel olvastam a „Borban az igazság” című közleményt. Az én borügyem más, de talán én még jobban bosszankodtam a szegedi Hági étteremben, mint azok, akik a két pesti vendéglőben nem kaptak 2—3 deci bort, csak fél litert.

Én ugyanis fél litert kértem, de a főpincér kijelentette, hogy nem hozhat, mert a söntés nem adja ki. Megtudtam, hogy csak fröccs formájában adnak bort, mégpedig bármilyen mennyiségben.

Azóta is gondolkodom azon, hogy mi lehet az oka annak, hogy korlátlan mennyiségben adnak bort fröccs alakjában, de egy decit sem szóda nélkül. Bármennyire is töröm a fejemet, csak egy feleletet tudok önmagamnak adni: aki nem a söntésben áll, hanem a belső helyiségben ül, az nem látja a bor-szóda keverési arányát. És éppen azért, hogy ilyen gyanú senkiben fel ne merüljön, azt javasolom, a szegedi Hági térjen át a tiszta bor kimérésére is.

Joó István
Hódmezővásárhely

Le a bürokráciával!

Ez aztán generáljavítás

Volt nekünk egy ötszemélyes BMW személygépkocsink. Tekintve, hogy ilyen nagyteljesítményű kocsira nem volt szükségünk, úgy gondoltuk, vállalati és népgazdasági megtakarítást jelentene, ha a BMW helyett féltonnás személy- és teherfuvarozásra alkalmas gépkocsit kapnánk cserébe.

Kívánságunkat méltányosnak találták és kiutaltak részünkre egy Skoda furgont és ezzel egyidejűleg a kocsi generálozására 45.000 forintot. A kocsi újjáépítésénél a IV. számú autójavító végezte a munka oroszlánrészét. De hogyan! Amikor a generáljavítás után az Autófelügyelet átvette a kocsit, megállapította, hogy a sebességváltónál kisebb hiba van. Volt azonban a Skodának más ba a is! Ötszáz kilométer után a kocsi útközben leállt. Kiderült, hogy a benzintartályt a kocsi átadásakor nem tisztították ki és a tartály, valamint a vezeték tele volt piszokkal. Azt is megállapították, hogy a dinamót az Autójavító hibásan adta át. A dinamót a Postajárműtelepen utólag kellett megjavíttatnunk. A relé is rossz volt, ezért az Autókernél 500 forintért új relét kellett vásárolnunk. Az hűtő is csöpögni kezdett. Az Autójavító a hűtőt úgy javította meg, hogy azóta is csöpög, mégpedig naponta 2.5—3 liternyit.

Ezzel még nem ért véget a generáljavított Skoda kálváriája. A központi olajozót olyan piszkosan adta át az Autójavító, hogy — mint az Autófelügyelet megállapította —, a lengőcsapszegek besültek, majd 3000 kilométer után a sebességváltó karja a vezető kezében maradt. Másnap a járókelők közölték, hogy a kocsi a kézifék vezetékét húzza maga után. Más alkalommal a kilométeróra meghajtója tört el.

Most már úgy éreztük magunkat, mint Chaplin, a 30—40 év előtti filmjén, amikor darabokra tört az autója. Ezzel még nem ért véget az elvarázsolt autó története, mert elromlott a kilométeróra és leszakadt a hátsó négy felfüggesztő-csavar is. Mégpedig egyszerre...

Mindezek felsorolása után, úgy gondoljuk, nem túlzott az a kívánság, hogy a Közlekedési és Postaügyi Minisztérium VI. főosztálya szigorúbban ellenőrizze a felügyelete alá tartozó IV. számú Autójavító Vállalatot és gondoskodjék számunkra jobb alkatrészekről.

Nyomtatványellátó Vállalat
Lugosi Béla igazgató

A „Jó embert keresünk“ előadása után, egy étteremben

Sándor Károly rajza

— Vajon hol lehet az a jó ember, akinél háromnegyed órája megrendeltem a pörköltemet?

Hiába morog a vendég

Nem nagy ügy, de bosszantó. Hetek óta vizesen teszik a vendég elé a cukrot a Lenin körúti Royal presso pultjára. Állítólag nedves a raktár. Lehet. De jogosan kérdi minden áldott reggel a feketejét fogyasztó adófizető: Miért nem szárítják meg a cukrot, mielőtt a vendég elé teszik? Hiába kérdi, nem kap választ, de kapja továbbra is a nedves cukrot, amely ragadós és gusztustalan. Ha valaki nem kanállal veszi ki a tartóból a mokkacukrot — amiről nem a Royal üzletvezetője tehet —, laposra mállik a kezében. (Na és a tartóban is!) Máshol nem vizes a Mokka, csak a Royalban. Vizes változatlanul, hiába morog a vendég, hiába...

(—gy)

Jubileum a Tömő utcában

Pontosan öt évvel ezelőtt kezdődött...

A VIII. kerület, Tömő utca 32. számú ház lakói észrevették, hogy víz tört fel a ház pincéjében, amely percről percre emelkedett, végül is elérte a fél méternyi magasságot. Értesítették a házkezelőséget, a szerelők nemsokára meg is jelentek a pincében és feltörték a beton-talapzatot, hogy a víz kiszabaduljon. A víz azonban nem tűnt el, hanem egyre emelkedett. Azóta többféle munkát végeztek a pincében, feltöltötték a padlót, kimeregették a vizet, de semmi sem használt. A pince állandóan víz alatt állt és áll jelenleg is, immár ötödik esztendeje.

Évek során át sok „vízrajzi” látogatója volt a háznak. Tisztviselők, tanácsiak, műszakiak „szemrevételezték” a pincét és mindig az volt a véleményük, hogy ez az állapot tarthatatlan. És maradt minden a régiben...

Így azután nem csoda, hogy a Tömő utca 32. számú ház lakói nem tudják, hol tartsák tüzelőjüket. Azon sem csodálkoznak, hogy a pince fölötti lakások öt év óta nedvesek. Ezen a két nagy bajon kívül van egy harmadik is. Az, hogy a pince talajvize melegágya a különféle baktériumoknak. De melegágya a bürokráciának is, mert kérdésünkre, hogy mikor fogják ezt az állapotot megszüntetni, az illetékes házkezelőség ezt válaszolta:

— Kérem, mi foglalkozunk az üggyel, állandóan napirenden tartjuk. Nemrégiben már össze is írtuk azokat a házakat, ahol vízbetörés tapasztalható...

Tehát — mint öt éve annyiszor — újra összeírták a „vízbetörés ügyét” és továbbra is maradt minden a régiben...

Ezek után nekünk sincs más dolgunk, mint hogy összeírjuk azokat a hivatalokat, ahol a bürokrácia-betörés tapasztalható: ez pedig jelen esetben a házkezelőség és a VIII. kerületi házkezelési igazgatóság.

P. L.

Címzett: A MÁV

Ez év március 4-én Decs állomáson postára adtam öt zsák terményt Kelebiára. A küldemény, amely 2 zsák korpából és 3 zsák tengeriből áll, a mai napig sem érkezett meg. Gyakori látogatója vagyok a kelebiai állomásnak, ahol váltig ígérgetik, hogy ha a küldemény nem kerül elő, pénzben kifizetik.

Nekem viszont nem pénzre van szükségem, hanem a korpára és főképpen a kukoricára, mert enélkül nem tudok elvetni.

Vecsernyés István
Ásotthalom, VII. 955.

Férfidivat

Réber László rajza

Cukrász — Könyvelő — Zenész — Fodrász — Vadász

Stefania Grodzienska

Az átdolgozott kézirat

Gyakori jelenség manapság, hogy a nemrég még a sematizmusnak hódoló író, hirtelen fordulattal a szélsőséges naturalizmusba csap át. Sikerült egy ilyen, éppen iránytváltoztató író egyik kéziratát megszereznünk. Íme a kézirat:

"Kovalik ~~gépéhez~~ a rét felé igyekezett, hogy belevesse magát a ~~munkába.~~ puha fűbe Amire odaért, már ott ~~dolgozott~~ feküdt Magda. Jóleső érzéssel nézte a lány kemény ~~kezét~~ keblét. Milyen remek ~~munkás~~nő! Nincsen párja az egész ~~üzemben~~ városban. Ő nyerte az ujévi ~~munka~~ szépségversenyt. A gépek zakatolása szolgáltatott aláfestőzenét ehhez a mostani találkozáshoz. Fellángolt benne a ~~munka~~vágy. Hiszen éjjel és nappal minden gondolata ~~a gyár~~ Magda körül forog! És most, most itt áll előtte, csak a kezét kell kinyujtania, hogy megsimogassa ezt a ragyogó ~~acél~~testet, a lágyan leomló haj~~f~~onalat. Igen, ez az ő ~~gépe~~ Magdája! Ismeri minden porcikáját, minden apró szeszélyét. Senki sem tudja ugy kezelni, mint ő. Néhány avatott kézmozdulat és már lendületbe jön. Kovalik szeme büszkén csillogott és arra gondolt, hogy még az a kényes ~~Malinovszky~~ Malinovszkyné is elismeri szakértelmét. Hiába, nem mindenki teljesiti négy-ötszörösen tul a normát! De elég volt az ábrándozásból! Felgyürte ingujját és a tettek mezejére lépett."

Lengyelből fordította:
Gerényi Tibor

Pesti utcakép a jövőből

Vasvári Anna rajza

— Undorító, hogy megbámulnak nálunk minden külföldi kocsit! . . .

Csoda a paradicsomban

Várnai György rajza

— Ádám, te nem is örülsz a mamának?

Hátha valaki nem ismeri...

A viccirodalom klasszikusai

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

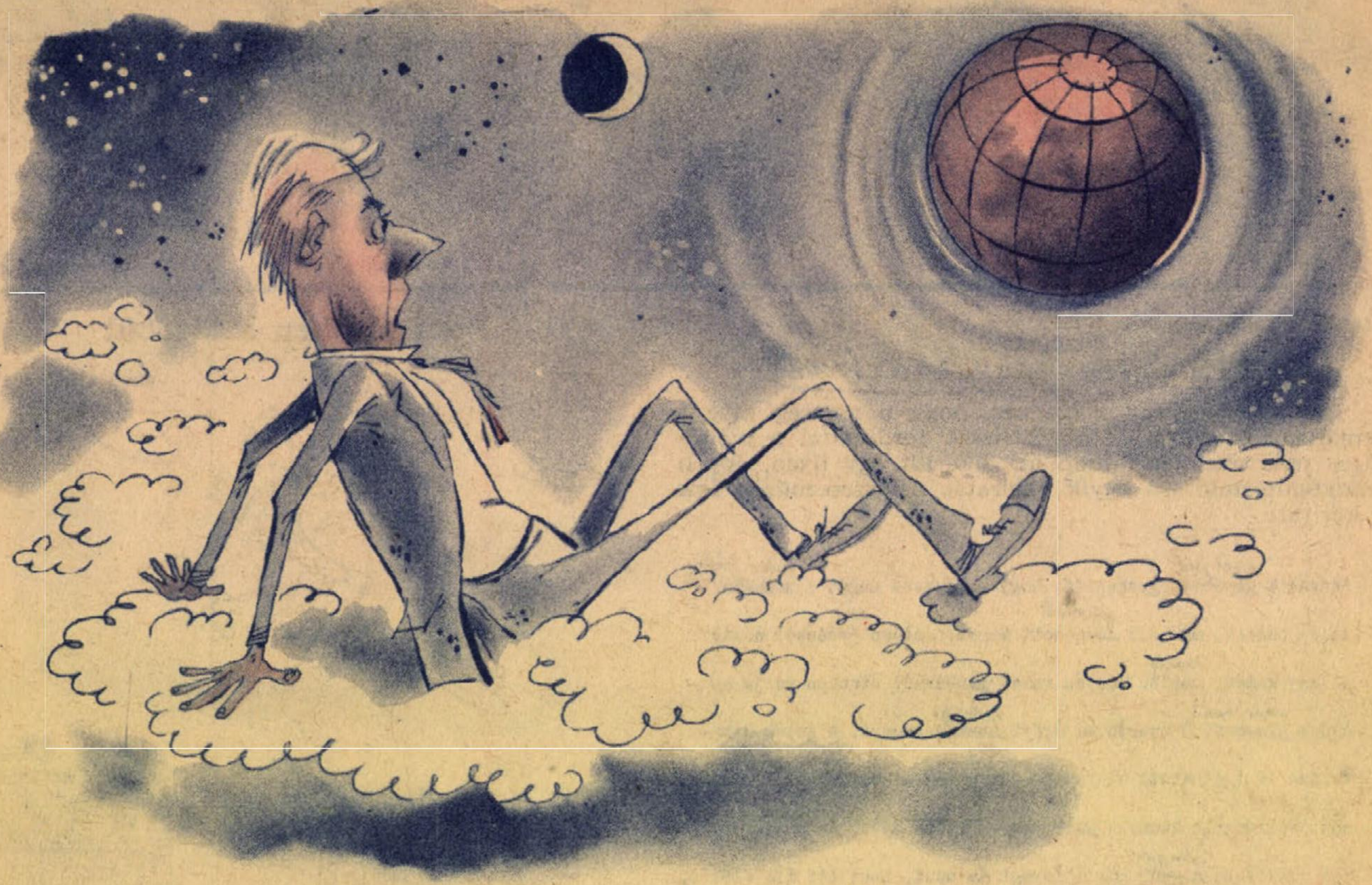
Két barátnő találkozik.
— Tegnap az Operában voltam — meséli az egyik.
— Igazán? És mit hallottál?
— Hogy a Csugariék válnak.

*

Csetneki egy estélyen van és halálosan unatkozik. Egyszerre meglát egy férfit, aki hatalmasakat ásít.
— Maga is unatkozik? — kérdi tőle.
— Igen — feleli az illető.
— Szörnyen unalmas hely ez.
— Igen.
— Mi lenne, ha ellógnánk?
— Boldogan megtenném, de nem lehet.
— Miért nem?
— Mert én vagyok a házigazda.

A passzív

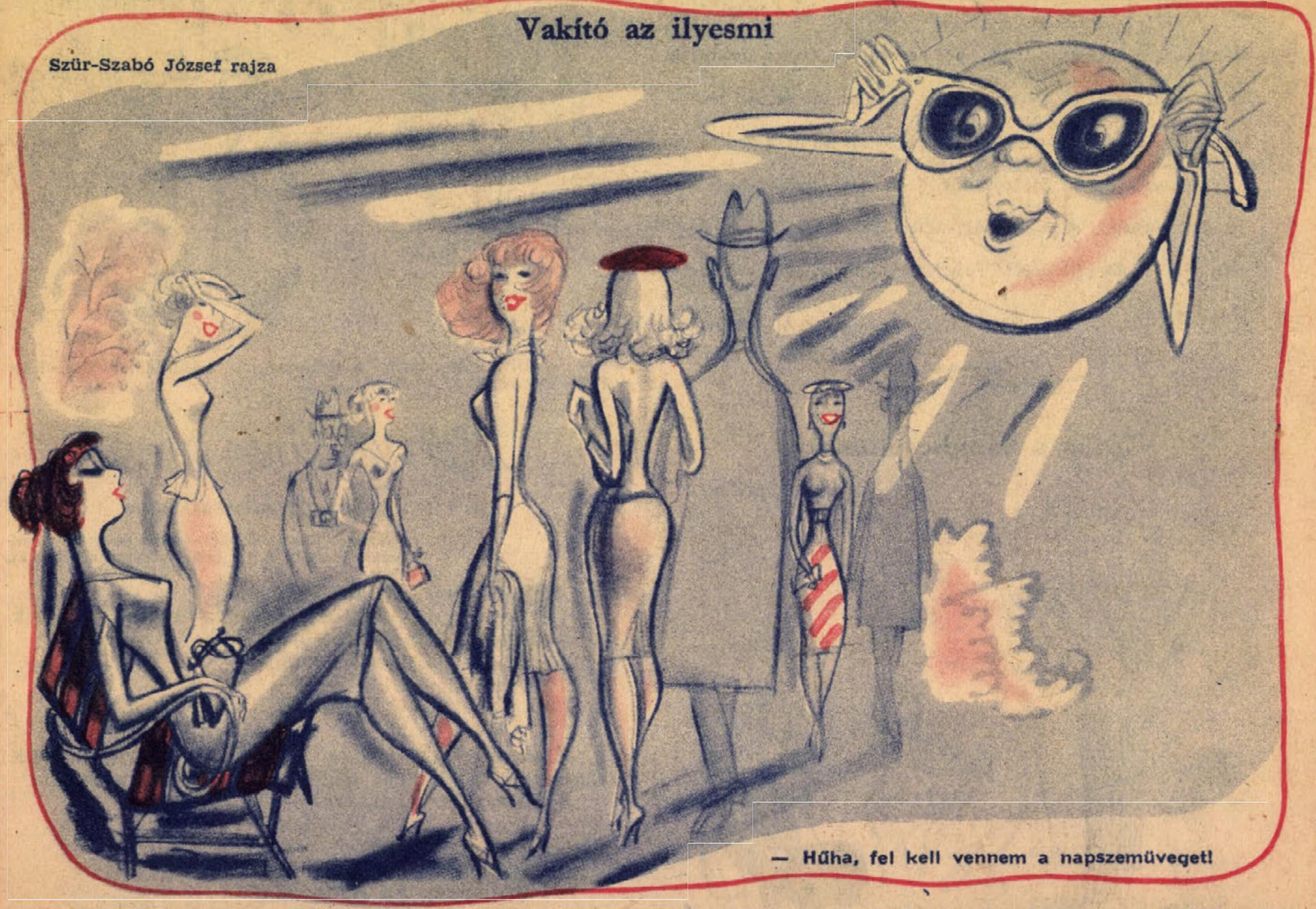
Toncz Tibor rajza

— Hogyan? Hát nélkülem is forog a Föld?...

Vakító az ilyesmi

Szür-Szabó József rajza

— Hűha, fel kell vennem a napszemüveget!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hirlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.